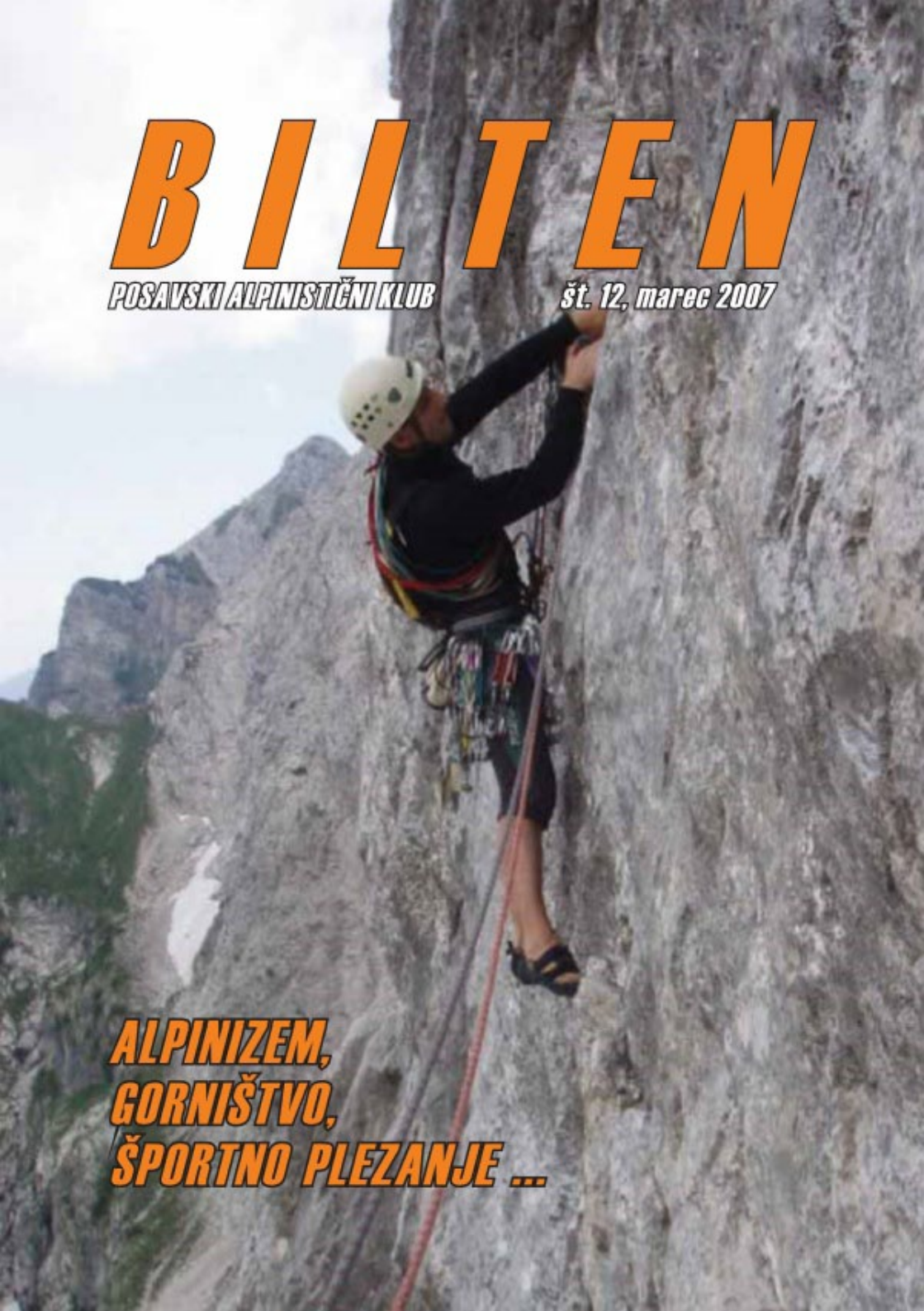

BILTEN

POSAVSKI ALPINISTIČNI KLUB

št. 12, marec 2007

**ALPINIZEM,
GORNIŠTVO,
ŠPORTNO PLEZANJE ...**

Zbrala:

Gorazd Pozvek, Rok Levičar

Pregledali in uredili:

Danica, Nejc in Gorazd Pozvek, Rok Levičar

Fotografije :

G. Pozvek, N. Pozvek, A. Krejan,
A. Sotelšek, M. Zorko, A. Voglar,
M. Bedrač, T. Germovšek, T. di Batista,
A. Jeler, S. Jakcetič, B. Jevševar, D. Pozvek, R. Levičar,
arhiv A. Voglar, arhiv B. Jevševar

Naslovnica:

Andrej Sotelšek, Črni biser, Travnik **foto:** S. Jaksetič

Zasnova biltena, ilustracij:

Rok Levičar

Lektorirala:

Danica Pozvek Vidmar

Izdal:

Posavski alpinistični klub

Priprava in tisk:

KoloRisk Krško

Krško, marec 2007

www.pak.si

BILTEN

Št. 12
MAREC 2007

VSEBINA

UVOD

Uvodnik	3
---------------	---

POROČILA

Alpinizem	5
Športno plezanje v letu 2006	8
Državno prvenstvo 2006	9
Mednarodna tekmovanja	9
Prvenstvo osnovnošolcev vzhodne Slovenije 2006	10
Državno prvenstvo srednješolcev 2006	10
Državno prvenstvo osnovnošolcev 2006	11
Začetni tečaj športnega plezanja	11

ALPINIZEM

Ko se vendar le zgodi ali Rokfall	12
Igra	14
Snubljenje Grofičke	16
Dolga Nemška ob njeni stoletnici	18
Nepozabna avantura v Črnem biseru	20
Utrinki z Večne poti	23
Oldtimerji se ne dajo	24

ODPRAVA

TranGOgirls	26
-------------------	----

ŠPORTNO PLEZANJE

Doživljanja mladih plazalcev	29
Plezanje kot užitek	31
Plezanje po ljubljansko	33

GORNIŠTVO

Moja ljubezen	37
---------------------	----

VZDRŽLJIVOSTNI ŠPORTI

Še en popoln dan - na Posavskem K 24	40
--	----

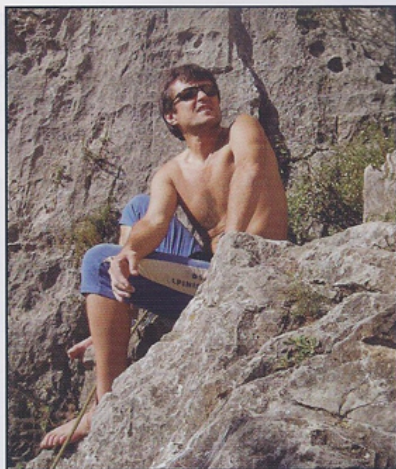
STROKOVNI KOTIČEK

Drytool ali tehnika zatikanja cepinov po naše	46
Svet so stene... ..	48

Uvodnik

Pol štiriletnega mandata je že skoraj za ekipo, ki ste jo izbrali, da vodi naš klub in lahko rečem, da se je način dela, za katerega smo se dogovorili, obnesel in da vsi, ki so prevzeli odgovornost, dobro vodijo svoja področja.

Najštevilčnejša je sekcija za športno plezanje in v delo na tem področju je vpetih tudi največ aktivnih starejših članov kluba od inštruktorjev, športnih plezalcev, alpinistov, do tistih, ki so prišli na klub samo, da bi plezali za lastno veselje. Vsi ti zelo dobro delajo v krožku športnega plezanja tako z najmanjšimi, ki se pridejo pod plezalno steno bolj igrati, kakor s takimi, ki že resno trkajo na vrata klubskih tekmovalcev za državno prvenstvo. Delo krožka dobro koordinira Alenka in želim le, da tako tudi ostane. Treningi z edinima tekmovalcema, ki so nam malo pešali, so sedaj zopet na višjem nivoju, najbolj pomembno pa se mi zdi, da sta oba našla pravi smisel v plezanju in da sta ga zares vzljubila. To sodim predvsem po tem, da sta začela z veseljem plezati v skali, zato ne dvomim v njun napredek tudi v bodoče. Sandra je svojo sekcijo vodila dobro, predvsem pa se je delo zelo popravilo po njeni vrnitvi z odprave in ponovni adaptaciji v življenje kluba. Lahko smo samo veseli, da je kljub mnogim aktivnostim, ki so izhajale iz priprav na filmski festival in so bile posledica vrnitve z zelo uspešne odprave in njene predstavitve, zopet poprijela za delo v klubu, in to ne le v svoji sekciji, temveč tudi pri drugih aktivnostih.

Alpinistična sekcija ne vključuje toliko članov, smo pa zato bolj posebni, z zelo različnimi interesi in zahtevami, pa vendar se znamo, ko je potrebno, tudi poenotiti in izpeljati marsikatero akcijo. Leto 2006 je na področju alpinizma sicer na našem klubu v največji meri zabeležila uspešna ženska odprava v pakistansko Himalajo, ki se je udeležila tudi Aleksandra Voglar, ki ji je skupaj s Tino Di Batista in Tanjo Grmovšek uspelo preplezati eno najbolj zahtevnih smeri, ki so jih preplezale ženske naveze v Himalaji nasploh. Sandra je tako uresničila svoje želje, za kar se je morala zelo potruditi in vložiti v priprave ogromno časa, dela in še česa. Seveda je uresničitev takih ciljev najbolj odvisna od vsakega posameznika, vendar menim, da če je to omogočeno v okviru tako urejenega kluba, kot je naš, je marsikaj dosti lažje izpeljati. Sandri je klub stal vseskozi ob strani, česar se sama dobro zaveda. Potrebno je vedeti, da lahko vedno vsak od kluba pričakuje, da mu bo stal ob strani toliko, kolikor si bo sam zaslužil.

Poleg uspešne odprave je pozitivno predvsem to, da smo alpinisti tudi doma plezali sorazmerno veliko in da so mlajši člani sekcije, ki so šele postali samostojni, začeli prevzemati nase odgovornosti, tako pri plezanju kot tudi pri delu v klubu. Nekoliko zaskrbljujoče je dejstvo, da se je našima plezalcema pripetila nesreča, na srečo pa je šlo le za take poškodbe, ki sta jih oba z veliko volje že sanirala in se tudi vrnila v hribe.

O morebitnih vzrokih za nesreče sem nekaj pisal tudi v lanskem uvodniku. A pri tem ni pravila in nesreča se lahko pripeti vsakomur od nas. Se pa seveda subjektivni dejavniki bistveno in premo sorazmerno manjšajo glede na to, koliko vlagamo. Še vedno velja, da je alpinizem način življenja in ne zgolj šport, s katerim se lahko ukvarja vsakdo, ki ima malo časa.

Sekcijo odgovorno in samostojno vodi Matej, ki je nase prevzel tudi velik del aktivnosti pri urejanju plezališč in "drajtulišča", poleg vsega pa je tudi sam opravil nekaj zelo dobrih vzponov. Prav tako je na dogodke v zvezi z nesrečami takoj odreagirал in v klubu smo povečali aktivnosti, ki bi lahko pripomogle k zmanjšanju dejavnikov za nastanek nesreč.

V športnem smislu so rezultati kluba zopet v vzponu, saj imamo na podlagi rezultatov iz preteklega leta kar tri kategorizirane športnike, in sicer Nejca, Sandro in Katjo, na žalost pa je Andreju zmanjkalo čisto malo. Ne dvomim pa, da mu je uspeh v zelo težki smeri z oceno 8a+, ki je včasih nosila celo oceno 8b, pomenil več, kot sama pridobitev kategorizacije.

Ker je naš klub potrebno voditi po pravilih, ki nam jih predpisujejo posamezni zakonski akti, je bilo potrebno tudi na tem področju vlagati veliko truda. Ker so nekateri društva ustanavljali zgolj za goljufanje države, je bila njena reakcija taka, da je bistveno zaostriła pogoje delovanja društev/klubov in povečala kontrolo izvajanja predpisov, ki so jih sprejeli. Ker gre pri tem največkrat za predpise iz finančnega področja, se moramo zahvaliti Leonidi, ki nam vodi to področje strokovno in ažurno, tako da lahko ostali mirno spimo, seveda predvsem jaz, ki kot predsednik odgovorjam za nepravilnosti celo s svojim lastnim premoženjem, kot so zapisali naši oblastniki.

Za zunanjo podobo kluba dobro skrbi Martin, ki se trudi tudi z raznimi posodobitvami, da bi nam olajšal informiranje in sodelovanje na spletni strani. Škoda je le, da vseh možnosti, ki nam jih omogoča, niti ne znamo izkoristiti ali pa smo premalo zavzeti, da bi na stran kaj prispevali.

Na področju vodenja kluba sem se trudil po svojih močeh. Če je bilo to dovolj, boste ocenili drugi. Z vsemi partnerji, s katerimi smo navezali stike v preteklosti, smo dobre odnose obdržali in so nam pri naših akcijah tudi stali ob strani. Saj veste, kaj to pomeni, zato se bom trudil, s pomočjo vas vseh, da bo tako tudi v bodoče.

Na koncu bi želel izraziti še veselje, da smo pridobili dva nova, zelo mlada člana, Maksa in Tevža, ki sta sicer dodatno zaposlila svoji mamic in atija, ki pa so si kljub vsemu vzeli kar veliko časa tudi za delo na klubu, za kar smo jim hvaležni. Brez njih bi nam bilo dosti težje.

V veliko veselje mi je delati v klubu, saj imam občutek, da se vsi trudimo za iste cilje in da nam gre zelo dobro. Upam, da se bomo uspeli tudi čim večkrat navezati na isto vrvo, pa čeprav le v Arneškem.

*Predsednik kluba:
Gorazd Pozvek*

Alpinizem

Za nami je še ena plezalna sezona, ki se je bo spominjal vsak malo drugače. Meni bo vedno ostala v spominu po rojstvu sina Tevža, kar nama je z Romano bistveno spremenilo plezalske načrte in sva morala svoje cilje podrediti otroku.

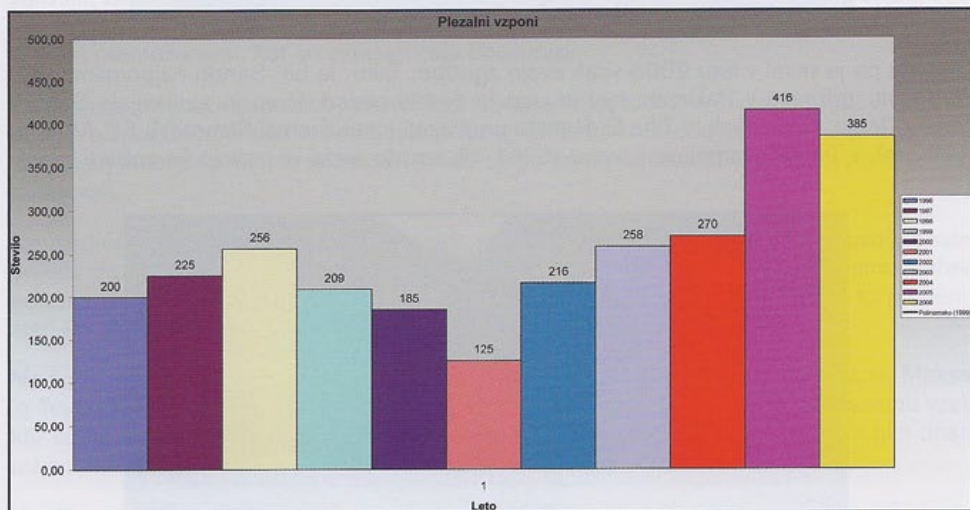
Seveda pa je pisal v letu 2006 vsak svojo zgodbo. Tako je bil Sandri najpomembnejši dogodek odprava v Pakistan, kjer je uspelo ženski navezi, ki so jo sestavljale Sandra Voglar, Tanja Grmovšek in Tina Di Batista preplezati smer Eternal flame, (VI, 6c, A2, M5, 1000 m), v Trango Nameless toweru (6251 m), kar do sedaj ni uspelo še nobeni ženski navezi.

Kaj pa ostali? Mogoče si bo Franci Škvarč zapomnil sezono po zelo dobri zimi z obilico snega, saj je opravil kar 41 zimskih vzponov, turnih smukov in pristopov na vrhove nad 2000 metrov. Seveda je s 47 opravljenimi vzponi v letu 2006 absolutni rekorder našega kluba. Količina vzponov je dober pokazatelj, koliko truda je vložil posameznik. Kaj pa kvaliteta? Za težek vzpon je potrebno tudi veliko treninga in truda. Dilema se vedno pojavi ob vprašanju, kaj je bolje: imeti veliko lažjih vzponov ali malo težkih. Mislim, da so oboji pomembni, zato ne smemo podcenjevati ne enih in ne drugih. Prav je, da omenim tudi tiste, ki so plezali malo težje vzpone v skali in ledu. Na prvem mestu je seveda Sandra, ki ima preplezano težko smer iz prej omenjene odprave. Rezultat njenih priprav na odpravo pa so opravljeni kvalitetni vzponi v Široki Peči in v Franciji. Še en težak vzpon je bil opravljen v navezi Andrej Sotelšek in Simon Jaksetič, ki sta preplezala smer Črni biser v Travniku. Smer sama po sebi ne nosi zelo visoke ocene, toda vsak, ki je poskušal sedmico v hribih (in to brez pravega varovanja) ve, koliko je vredna. Dober vzpon pa je uspel tudi meni, saj mi je uspelo preplezati prvenstveno varianto zimske smeri v Prednji glavi Prisojnika. Smer ima oceno M, kar pomeni, da prevladuje kombinirano plezanje. Nastanku te smeri so botrovali treningi "drytool" plezanja in miselni preskok, ki ga mora plezalec narediti, da lahko z derezami in cepini pleza tudi tam, kjer ni ledu. S takim načinom se odpirajo številne možnosti plezanja novih kombiniranih smeri, ki doslej niso bile preplezljive.

Bera vzponov je bila dobra, pa čeprav jih številčno ni bilo toliko kot lani. Me pa veseli, da je bilo veliko kvalitetnih, s katerimi se lahko pohvalimo tudi v svetovnem merilu.

Ker pa je pomembna tudi varnost, si nesreč v gorah preprosto ne smemo dovoliti. Vse subjektivne dejavnike je potrebno izločiti že doma. V letu 2006 smo imeli kar dva primera poškodb plezalca pri padcu. Čeprav sta bila padca kar huda, pa na srečo ni bil nobeden tragičen, ampak je prišlo samo do težjih poškodb. Pregovor, da nesreča nikoli ne počiva, še vedno drži, zato moramo v gorah biti vedno previdni.

Letošnja zima pa je precej klavrna, saj pravega mraza ni od nikoder. Razmere v gorah so slabe in potrebno se je precej potruditi, da ujamemo pravi trenutek za načrtovan vzpon. Ker se pa še te zelo hitro spreminjajo in so lahko iz dneva v dan različne, smo Posavci večkrat prikrajšani za kakšen vzpon, saj informacije, kljub vsej tehnologiji, ki jo danes svet premore, žal po alpinističnih krogih ne krožijo dovolj hitro. Dosti lažje je poleti, ko je uspešen vzpon odvisen samo od lepega vremena. Če pa pomislim, da je bila v slabih dnevih preplezana že marsikatera težka smer, je veliko odvisno od nas in naše volje. Naj dodam še skandinavski pregovor: "Ni slabega vremena, slabo si lahko samo oblečen."

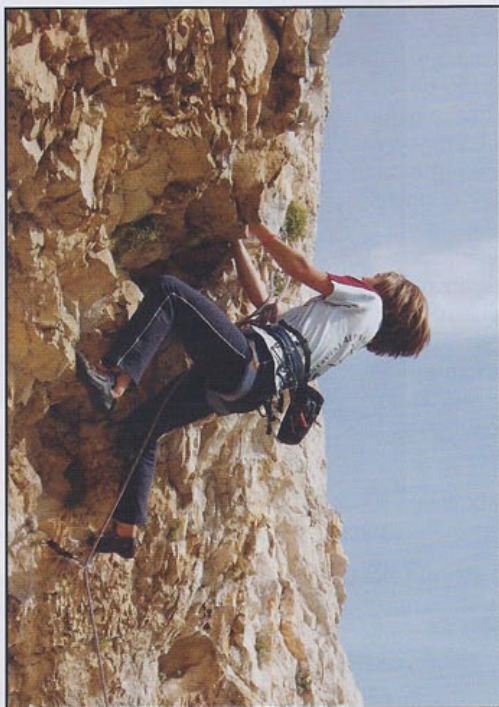
Zima 2006 je klubu prinesla tudi prve udeležbe v Slovenskem lednem pokalu. Tekmovala sva Sandra Voglar in Matej Zorko. Sam sem bil že na prvi tekmi 9. Sandra je tudi tekmovala prvič in osvojila 2. mesto v težavnostnem in 3. v hitrostnem plezanju. Pokal je zaključila na skupnem 3. mestu.

*Načelnik za alpinizem:
Matej Zorko*

Športno plezanje v letu 2006

Prvenstva, tekme, pokali v športnem plezanju so v Sloveniji že prav lepo utečeni. Vse poteka skoraj rutinsko. Ve se, da sta januar in februar za tekmovalce meseca za počitek in pripravo na novo tekmovalno sezono. Za skalne plezalce pa je lahko januar celo vrhunec sezone, če se namenijo plezati v eksotičnih krajih. Najtežje pa je plezalcem, ki se trudijo dosegati vrhunske rezultate v skali in na tekmovanjih, kar pomeni biti v formi, pripravljenosti skozi vse leto. To pa je že čarobna formula, ki jo ne pozna ravno veliko ljudi ali pa morda boljše: nimajo jo časa spoznati. V sezoni 2006 te čarobne formule na našem klubu nismo spoznali.

Kljub temu si je Katja uspela v skali s preplezano 7a+ priboriti mladinski razred med kategoriziranimi športniki Slovenije, kar je lep dose ek za njena leta. Andreju je uspelo, kljub temu da je imel zelo malo prostega časa, s preplezano težko 8a+ dokazati, da z načrtnim delom in vztrajnostjo še lahko sledi boljšim. Tudi Nejc je spomladi, preden se je poškodoval, na "fleš" preplezal 8a in kazal zelo visoko formo. Ti rezultati morda za nekatere severno od nas res niso vrhunski, klubsko ime pa je vseeno zelo dobro zapisano med plezalnimi poznavalci. V preteklosti je bilo kar nekaj vrhunskih rezultatov. In še si jih nadejamo. Kljub temu, da živimo ob robu Krškega polja, daleč od športno plezalnih središč, smo si uredili res dobre pogoje za trening in vemo, da jih bomo še dobro izkoristili. In če samo pomislim na uživanje ob plezanju na toplem sončku ob obali pozno pozimi in spomladi in preizkušanja svojih sposobnosti ob dobri formi ... Zame je to nekaj najlepšega, kar nam nudi športno plezanje.

Katja Krejan v plezališču Črni Kal

Državno prvenstvo 2006

Ker smo bili vse bolj zaskrbljeni zaradi vrzeli, ki je nastala med plezalci, ki redno obiskujejo krožek športnega plezanja, in tekmovalci, smo ustanovili skupino perspektivnih mladih plezalcev. Pridno se že udeležujejo tekem vzhodne lige in drugih prijateljskih plezalnih srečanj in opaziti je že pozitivne premike. Ker sta med tekmovalci za državni pokal ostala samo še Katja Krejan in Ambrož Novak, upamo, da se jima bo kmalu pridružil še kdo.

S tekmovalno kariero je končal Izak Kelek, ki se je v spomladanskem delu uvrščal na 4. mesta na balvanskih tekmah, potem pa je popustil in v jesenskem delu prenehal s treningi.

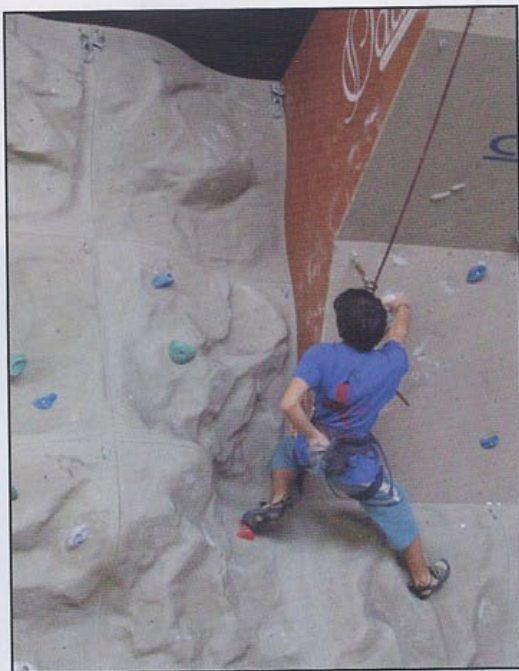
Ambrož je plezal spremenljivo. Pričakovali smo redne uvrstitve med prvih pet, toda pojavljale so se napake in slabi dnevi, tako je sicer dvakrat stal na stopničkah, vedno pa svojih sposobnosti ni znal izkoristiti. V težavnosti je dosegel skupno 5. mesto (2,9,8,2,5,11).

V bolderiranju je končal na 7. mestu (10,8,6,5,4). **Katja** je dosegala zastavljene rezultate, uvrstitve do 10. mesta. V tej sezoni je nastopila v višji kategoriji, med kadetinjami. V težavnosti je dosegla skupno 7. mesto (9,5,4,7). Bolder tekme pa zaključila na 9. mestu (6,8,9,10). Vseeno pa smo lahko zadovoljni, saj sta oba ostala v širšem krogu reprezentantov in z dovolj motiva za trening in izboljšanje rezultatov.

V jesenskem delu sem trenersko palico po dolgih letih predala Andreju Sotelšku in Nejcu Pozveku. Katja in Ambrož sta zamenjavo pozitivno sprejela, saj smo skupaj delali že vrsto let in je nov veter zanju velika dobrodošlica. Želim jim veliko dobre volje pri treningu in seveda čim boljših rezultatov. Potrebno pa bo seveda veliko vztrajnosti in trme, saj je pot navzgor težka in strma.

Mednarodna tekmovanja

Oba klubska reprezentanta sta po enkrat zastopala barve države. Na plezalnem festivalu mladih (najmlajše kategorije še nimajo organiziranih tekem za evropski in svetovni pokal) v Imstu, je Ambrož med mlajšimi dečki zasedel dobro 11. mesto. V pozni jeseni pa je barve reprezentance na zaključku evropskega mladinskega pokala v Kranju zastopala Katja in si med kadetinjami pripeljala 25. mesto.

Prvenstvo osnovnošolcev vzhodne Slovenije 2006

Odločitev, da prvenstvo sploh bo, je prišla v zadnjem hipu. Izpeljanih je bilo 5 tekem, vendar so bile razvrščene druga za drugo, kar pa se ni pokazalo najboljšo za organizatorje, še manj pa za otroke. Taktirko koordinatorja tekem je prevzel Martin Bedrač. V prvenstvo je bilo vnesenih nekaj novosti, kar je doprineslo k še večjemu interesu klubov po udeležbi na tekmah. Organizatorji in udeleženci so ugotovili, da je bilo prvenstvo izpeljano na primerni ravni, le da naslednje leto tekme ne bi smele biti tako neenakomerno razporejene.

Ambrož Novak proti vrhu v smeru v Črnem Kalu

Naš klub je na prvenstvu zastopalo povprečno po pet tekmovalcev, na domači tekmi v Brestanici pa je bila udeležba številčnejša. Izkazal se je Ambrož Novak, ki je osvojil skupno 1. mesto med mlajšimi dečki in kar na vseh tekmovanjih stal na najvišji stopnički. Malo presenečenje in zagnanost je pokazal tudi Domen Longo, saj je pri cicibanih osvojil skupno 6. mesto. Lepe uvrstitve so dosegali tudi Nina Kurinčič, Tin Rabzelj, Nik Škrlec.

V Brestanici pa so se s tekmovalno tremo spopadli še Žiga Bašek, Tit Voglar, Aljaž Robek, Laura in Ana Marija Lakner, Kaja Grozina in Janko Šet.

Državno prvenstvo srednješolcev 2006

Že v januarju je bilo srednješolsko prvenstvo. Udeležili so se ga Izak Kelek (Srednješolski center Krško) in Katja Krejan (Gimnazija Brežice), ki sta tekmovala med plezanci z licenco, kjer je Katja zasedla 11. mesto, Izak pa 8. Matic Trebušak pa je med mlajšimi dijaki brez licence Gimnaziji Brežice priplezal 11. mesto.

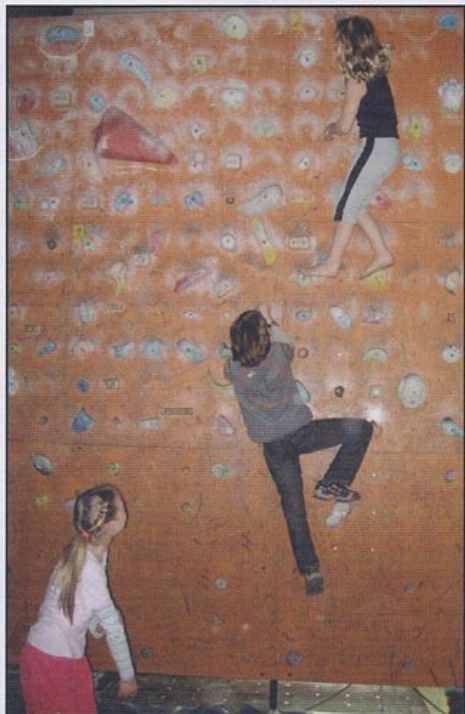
Državno prvenstvo osnovnošolcev 2006

Po zmagi na področnem prvenstvu se je Ambrožu Novaku kot edinemu predstavniku kluba in zastopniku krške osnovne šole uspelo uvrstiti na finalno tekmo, kjer je bil ponovno prepričljiv in dosegel odlično 2. mesto.

Začetni tečaj športnega plezanja

Jeseni smo v klubu po dolgem času zopet izpeljali začetni tečaj športnega plezanja za starejše, ki se ga je udeležilo 13 tečajnikov, predvsem študentov in dijakov. Tečaj, kjer so se učili varnega športnega plezanja, sta vodila inštruktorja Nejc in Gorazd Pozvek in je potekal v plezališču Armeško in na umetni plezalni steni v Brestanici. Do samostojnega plezanja tečajnike loči le še nekaj plezalne prakse in teoretični ter praktični izpit.

Zavedam se, da sem preteklo sezono zaradi lastnih alpinističnih ambicij premalo časa namenila svojim "varovancem", saj jim nisem namenila ravno veliko vikendov plezanja v skali. Res pa je, da so na klubu tudi taki, ki več svojega časa posvečajo športnemu plezanju in bi lahko mlade plezalce večkrat povabili s sabo. V jeseni je v Katjo in Ambroža v primorska plezališča odpeljal Gorazd in uspeh je bil takoj viden. Ambrož je plezal kot še nikoli, Katja pa si je priplezala kategorizacijo. Morda bo tudi sprememba v vodstvu klubske ekipe prispevala k uspehom, tako v skali kot na tekmovanjih.

Sama se bom še vedno športno plezalno udeleževala, se trudila in ob morebitnih obiskih plezališč povabila s sabo mlajše. Pred sabo imajo še veliko ovir, vendar jim bomo v klubu nudili takšne pogoje dela, da jih bodo čim lažje premagovali.

Načelnica za športno plezanje:
Sandra Voglar

Ko se vendar le zgodi ali Rokfall

Če nas je plezalce česa strah, so to padci. Ne tisti, športnoplezalni, ampak oni, pri katerih odletiš in ne moreš predvideti, kako boš padel, kam boš padel, kam boš udaril, koliko daleč boš letel, ter navsezadnje, a bo varovalo zdržalo? Veš le, da je karkoli že preveč in da do tega ne sme priti. A včasih se vendarle zgodi.

Doslej je bil tisti ščepec sreče, ki včasih loči uspeh od poloma, na moji strani. A konec tega poletja ni bilo tako. Prvo ga je zmanjkalo soplezalcu Roku, s katerim sva se namenila v severno steno Turske gore. Bilo je nekje sredi smeri, mirno sem podajal vrv in napeto opazoval Roka, ki je šele dobro zaplezal v svoj raztežaj. Vpel prvi klin, drugi klin, se enakomerno pomikal naprej. Pet metrov, šest metrov. Potem pa sem ga na svojo grozo slišal in videl, kako je s fapo skale v rokah in drobci okoli letel v globino. Zadržal sem vrv in "tresk", me je sila butnila ob steno. A Rokov padec sem ustavil. Prva misel je bila: "To ni dobro, konec ture". Potem sem fiksiral vrv in zaklical Roku, kako je, če ima kake poškodbe, a mi je že njegov izraz na obrazu in skrb, ki jo je posvečal nogi, govorila, da ni vse v redu in da bo potreboval pomoč. Gleženj je šel.

Poškodovanega soplezalca sem spustil na pomol nižje in še sam pričel pripravljati vse potrebno, da se spustim po vrvi do njega. Šele zdaj sem opazil, da se je ob padcu izpulil klin, padec pa je zadržal en star, tenak, a dobro zabiti podolžni klin z že kar nekaj leti za sabo. Na srečo sta bila zabita precej blizu skupaj.

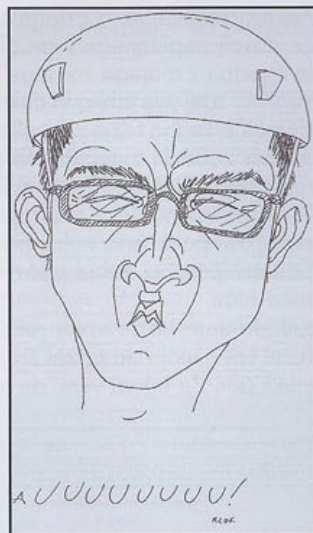
Potem, ko sem bil pri Roku, se je pokazalo dejansko stanje. Gleženj je bil zviti ali polomljen in je močno zatekal. Jasno je bilo, da ne bo mogel sam sestopiti v dolino, četudi se nama uspe spustiti k vznožju. Klicala sva 112, hitro dobila zvezo z gorskimi reševalci, razložila situacijo in padla je odločitev: počakava naj varno na mestu, helikopter je na poti.

Čez kake pol ure je ropotajoči stroj že bobnel tik nad najinima glavama. Midva sva se pri tem že pripravila za evakuacijo, prerazporedila opremo, pospravila vrvi. Kmalu se je ob silnem pišu in hrupu že spuščal k nama reševalec in najprej pobral Roka. Nikoli si nisem mislil, da bom v življenju priča takim dogodkom. Helikopter se najprej nameni na celjski konec, a je zaokrožil in se spustil na jaso na Okrešlju, kjer je zdravnica pripravila Roka za nadaljnjo oskrbo. Medtem se je vrnil še pome in me potegnil iz stene. Kako nebojlgjenega se počutiš, ko visiš na tisti tanki jeklenici, ki te vleče nazaj v življenje - takrat še nisem vedel, da bodo te misli postale še bolj dobesedne. Na jasi sem izstopil in spet so vkrcali Roka, hitro sva se pozdravila in že je bil na poti proti Jesenicam, kjer so ga v bolnici dokončno oskrbeli. Tako se je zame končalo moje prvo reševanje, tokrat le z nekaj praskami po kolenu.

S soplezalko Majo sva imela Rjavino "naštudirano" že kar nekaj časa. Dvakrat sva se že spravljalna vanjo, da bi poskusila Milijardo, a obakrat ni bilo vreme na najini strani. V tretje, bilo je pet dni po dogodku v Turski gori, se pa je le naredil čudovit dan - v nižinah so bile megle, v visokogorju pa sonce, toplo sonce. To so se usta razlezla v nasme. Pod steno sva se napravila in zaplezala v prvi lahek, a krušljiv raztežaj. Naslednji raztežaj je prevzela Maja in ga lepo odplezala do novega varovališča. "Vau, cela dva klina na "štantu", sem bil že kar presenečen nad "opremljenostjo" smeri. A sem bil tega vseeno vesel. No, spet prezaporediva opremo, beseda tu, beseda tam in "zapležem". Najprej poizkusim levo nad varovališčem, pa mi nekako ne zadiši in se usmerim proti desni, kjer je luska. "Aha, tule je poka, bom lahko kaj noter dal, pa še oporno se bom lahko kje postavil". In grem. Po nekaj metrih vstavim v zrnato zasigano poč (ni najbolj idealna, a je edina na izbiro) "frenda" in "pležem" naprej. Sredi giba pa naenkrat: "CAP"! Odlomil se je oprimek.

In že sem poletel. Vse je bilo tako hitro, da sploh ni bilo časa, da bi se poizkusil za kaj prijeti, ohraniti položaj. Pri padcu se je izpuli "frend" in hip kasneje z ritjo že priletim na polico. Strašno zaboli. Nadalje še padam sekundo, dve ob gladki steni in z dlanmi drgnem obnjo. Kako strašno nemočnega sem se počutil tisti trenutek padanja. Poln smrtnega strahu. In potem se je vse ustavilo. Maja je prisebno zadržala padec in zakričala, kako je z mano. Ko pa se vse ustavi, pride strašna bolečina. Medenica je polomljena, morda še hrbtenica. Ne morem stat, ne morem stat. Fuck! Kak' s'm zajebu! Sam, da niso šle noge, samo, da bom lahko še hodil. Joj, a bom lahko še živel, tako kot sem doslej?!? To so bile misli, ki so mi začele rojiti po glavi. Maji zakličem, da je s turo konec, da ne morem več obremenjevati nog ter da naj fiksira vrv. Čez nekaj časa je Maja že pri meni. Povedal sem ji, da zunanjih poškodb nimam. Dlani so popraskane in krvave, a to ni nič. Ne morem pa stati, se premikati in ne vem, če imam kakšne notranje poškodbe. Čim prej naj pokliče reševalce. Kakšen škripec ali spuščanje bi bila strašno mukotrpna. Čim se premaknem, strašno zaboli, tako da sem ves čas čakanja na reševanje iskal položaj, da sem čim manj obremenjeval medenični predel. Maja je hitro dobila vzevo in razložila najin položaj ter vremensko situacijo. Helikopter bo lahko prišel, hvala bogu!

Medtem pa sta priplezali mimo dve plezalki, ki sta želeli pomagati. Pogovorili smo se, da ni kaj pomagati, da že

čakava reševalce. (O dogajanju od tu naprej je bilo že dovolj napisanega v drugih medijih, tako da tu je le zgodba z mojega zornega kota.) Dobro, pomoč je na poti, zdaj sva lahko le čakala. Vsako minuto je bilo bolečine vedno težje prenašati, a ni bilo drugega, kot stisniti zobe in zaječati, da je bolečina prešla. No, naposled pa sva le zaslišala tako zeleni zvok. Hrup helikopterskih elis. Kaka lepa muzika! Helikopter je nekajkrat poskusil z manevrom približevanja, da je le prišel v položaj, ko je lahko varno spustil do mene reševalca.

Klik! In sem bil že vpet, reševalec Grega je še pre-rezal vrv - mojo do takrat življenjsko vez in že so naju vlekli gor. Za takrat vem, da sem tulil na ves glas, saj je bila medenica polno obremenjena, a to je bilo treba prestat. V helikopterju pa me je že prevzel v oskrbo dr. Tomazin in 'napikal' s pomirjevali, tako da se od takrat spomnim samo 'risank'. Priseben sem postal šele v jeseniški bolnici, kjer se je najtežji del poti končal ... in začel novi. Se učiti sedeti, hoditi ...

Kaj reči o teh nesrečah? Hm, nobena ni potrebna in vsaki bi se lahko izognili, če bi v danem trenutku ravnali drugače. Ampak ne. In nesreče se zgodijo. Je pa v takih trenutkih pomembno, da primerno reagiramo. Da se ohrani mirno glavo, se zavaruje ponesrečenega, prepreči nadaljnjo možnost poškodb, pokliče reševalce. Če pa je sila, tudi sami rešujemo. V mojih primerih sem imel srečo, da je bilo vreme lepo, da je bilo možno helikoptersko reševanje (o tej temi si lahko preberete v Planinskem vestniku, november 2006), če bi bilo potrebno klasično reševati, bi traaajalo in ob misli na to, sploh za primer v Rjavini, me kar srh spreleti.

Tako da, zmeraj, kjerkoli boste, dobro premislite vsako potezo, kjer veste, da veliko postavljate na kocko. Ko bo res premišljena, takrat jo storite.

Rok Levičar

Igra

Preteklo leto se je začelo v izrazito uživaškem načinu alpinističnega udejstvovanja. Najprej z impozantnim grebenskim prečanjem Zeleniških špic nad Kamniško Bistrico. Tako za ogrevanje, smo si rekli. Lanska zima je v gorah ostala še dolgo v pomlad in v senčnih legah tudi v poletje. Malo snega, malo izpostavljenosti ... Prava gorniška pustolovščina! Dober začetek poletja, potem pa dolgo nič. Vzpone smo odlagali in delali načrte. Pa nas je izdalo vreme. Dež! Nalivi, nevihte, rahel dež, dež z vetrom in brez.

Pa smo poskusili na silo, a ni šlo. S Simonom sva se tako nekega dne, ko je vremenska napoved obetala sprejemljivo vreme, odpravila v Logarsko dolino. Nekje pri avtocestnem izvozu za Vransko sva bila priča čudovitemu sončnemu vzhodu, ki je obetal lep dan. Vendar je prvi pogled v dolino najinega izhodišča vzel vse upe. Gore nad Logarsko so bile

zabasane z oblaki, kot sva že bila vajena, in kilometer pred koncem doline so že padle prve dežne kaplje.

Vseeno sva se napatila proti Okrešlju in ker se je vreme deloma popravilo, sva nadaljevala proti vzhodni steni Male Rinke. Še preden sva se uspela pripraviti za plezanje, naju je že spet pral dež in na drugem štantu še več dežja in deževnice, ki se je stekala na naju. Tako, da sva mokra in premražena obrnila na tretjini smeri. Brez sreče ne gre.

No, pa je le prišel september in vreme se je uneslo. Levi in Rok sta se odpravila v Tursko goro, midva s Simsom pa ponovno v Vzhodno smer. Pobrat kline, ki sva jih prejšnjič pustila med "abzajlom". Dan je obetal veliko. Veliko užitkov, širnih razgledov in predvsem nič dežja. Lepo sva napredovala in bil sem na vrsti za vodenje naveze. Odplezal sem tistih dobrih petdeset metrov in začel delati varovališče. Najprej me je zmotilo vibriranje mobitela v nahrbtniku. Sklepal sem, da sta Roka izplezala.

Potem pa tisti zvok. Helikopter. Leti nad Okrešljem in proti ostenju Turske gore. Grenak okus v grlu. "Varujem!" zakričim, Sims prihaja za mano. Oba razmišljava isto, vendar o tem ne govoriva. Na izstopu preboreva Rokov SMS: "Spet sem padu, gleženj ..." Usedeva se. Najprej tišina, potem kletvice. "Srečno!" ko smo zjutraj krenili vsak v svojo steno. Je zaleglo?

Naslednji teden je med plezanjem v Rjavini odletel tudi Levi in utrpel zlom medenice. Takole, ko se v petih dneh ponesrečita dva dobra prijatelja, se zamislim. Je alpinizem igra z življenjem? Kdaj pridem še sam na vrsto?

Nekaj časa po nesrečah se kar nisem mogel odpraviti v gore. Sva pa Simonom morala na vodniško izpopolnjevanje v Bavšico. In ko sva se že odpravljala med vršace, sva se odločila izkoristiti priložnost. Startala sva zgodaj in se s prvimi sončnimi žarki srečala na Vršiču. Krenila sva proti severni steni Male Mojstrovke. Na prelazu naju je presenetila pobeljena senčna stran. Plezarija sicer ni bila težka, je bilo pa prvih nekaj metrov kar zanimivih. Noge v plezalnikih so bile prezeble, roke odrvenele, stopal sem lahko samo na trenje, kar pa sem prijel, nisem čutil. Tako sem bil kar vesel gostih sve-drovcev. No, ko pa sva se ogrela, je steklo. Svoje je naredil samo še sneg na poličkah, stojščih in na Hansovi poti, po kateri sva se vzpela od izstopa do vrha. Zvečer sem imel malo vročine, a čajček je pomagal.

Telo se pozdravi, slabi spomini izginejo, lepi ostanejo. Tudi fanta sta že dobra in se že vračata med stene. In tukaj najdem odgovor: Alpinizem ni igra z življenjem. Alpinizem je igra zaradi življenja!

Damjan Omerzu

Snubljenje Grofičke

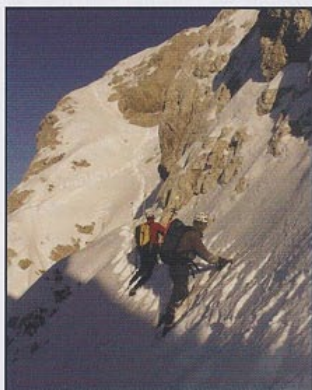
Pravijo, da čas pozdravi vse. No, sicer pri meni po letošnji poškodbi ni pozdravil čisto vsega, ampak me je v tolikšni meri, da sem začel realno razmišljati o hribih. Najprej so prišli na vrsto manjši, potem večji, malo je še bolelo, ampak sem stisnil zobe in je šlo. Sočasno pa je pa je prišla v deželo tudi zima. No ja, bolj na koledarju kot zares. Vseeno pa je prišla vsaj toliko zares v hribih, da sem začel razmišljati o kaki zimski turi, kakem pristopu. Takole, da malo vidim, kje sem, kako bo, ko bo šlo zares.

Prišel je prosti vikend, sodelavca Andrej in Sašo sta si tudi želela hribov, beseda je dala besedo, malo smo preštudirali opcije in se s kakim kilogramom več od božičnih dobrot namenili v Logarsko dolino. Sneg, sneg, so se bliskale oči. Pa fotoaparati tudi, še preden smo izstopili iz avta in še potem ves čas. Dobil sem občutek, kot da je narava komaj čakala, da pridemo in jo pogledamo v vseh njenih čarih.

Prva ideja je bil vzpon na Ojstrico s Klemenče jame po Kopinškovi poti. Smo pa na poti proti koči srečali oskrbnika, ki nam je omenil večje zamete na poti proti Ojstrici. "Hm,

samo gazit pa tudi nismo prišli." Vendar je bila alternativa že pred nami – nad nami se je že dvigovala s svojimi severozahodnimi strminami "grofička" po imenu Krofička. Nekako je bila pri dosedanjih obiskih solčavskih koncev zmeraj ob strani, a zaslužno? Vsekakor ne! Bomo ji pa danes namenili našo pozornost – in res jo je bilo treba.

Sprva nas je pot vodila od kočice na Jami proti Strelovcu, a čez čas smo sledeč markacijam in gazi zavili v desno. Gazi smo sledili vedno više po razredčenem gozdiču iglavcev, posekanih od vremena in časa, rušja in skalnih gmot. Ves čas pa so se nam razkrivali fantastični pogledi na venec gora nad Logarsko dolino, oddaljene avstrijske snežne kope in morje smetane po dolinah. Fotoaparati so delali kot Kitajci! Nekaj časa smo sledili uhojeni gazi, a flanka je bila tu, flanka je bila tam, grapa tu, grapa tam, in smo šli zarisati tudi našo črto, dokler nismo spet ulovili sledi predhodnikov. Sneg je bil večinoma suh, nepredelan, saj smo se tričetrt časa vzpona gibali v osoji in strmina je začela pologoma naraščati. Na trenutek sem si kar zaželel še drugega cepina. Ta želja pa je postala močna pri zadnji prečki proti levi, kjer je bilo potrebno biti kar skoncentriran, saj so bili spodaj skalni skoki in žlebovi, po katerih bi se peljaaaal. Še nekaj vršnih metrov in znašli smo se na ostrem in ne prav prostornem vrhu in bili nagrajeni s čudovitimi razgledi daleč naokoli, svežim rezkim zrakom in neizmernim veseljem, da nam je dano početi take reči.

No, na vrhu smo. Samo to je le ena plat ture. Treba je še varno priti dol. Ker smo vedeli, da bi nas vsakršna napaka drago stala, smo večino gornjega dela gore sestopali ritensko, z rokami in nogami trdno v snegu. Dan se je tudi počasi iztekal in treba je bilo že malo pohiteti. No, že na poti proti koči in dolini nas je le ujela noč, ki pa me je s svojo lepoto bleščečih sten v jasni mesečni noči vseeno zaustavila za trenutek, da sem postal in se prepustil gorskemu nokturnu. In, hop naprej, za sojema svetilk prijateljev.

In, smo bili uspešni pri snubljenju? Prav gotovo, zato zdaj to pišem.

Rok Levičar

Dolga Nemška ob njeni stoletnici

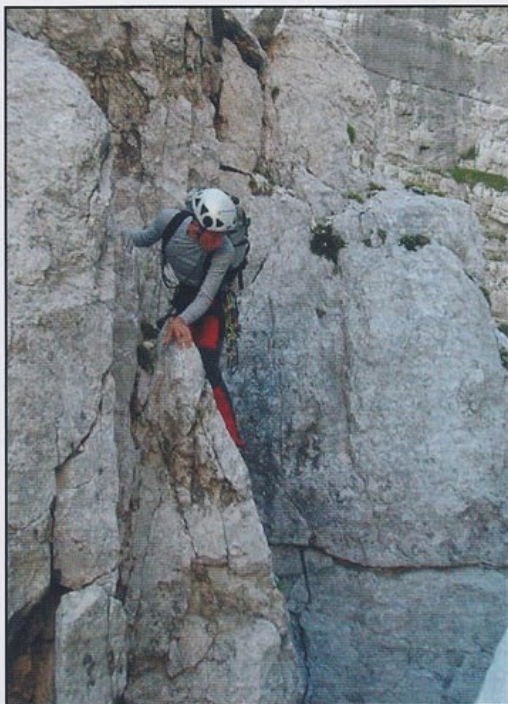

Prav zaželel sem si zopet v veliko steno, prijeti za skalo in kar čutil sem neko silo, ki me je vlekla v gore. Z Nejcem sva se pogovarjala, da bi šla splezat kaj lažjega, da bi bilo primerneje za njegove obolele komolce. In na najini lestvici se je na najvišjem mestu znašla Dolga nemška v Steni. Ko je Nejc v Planinskem vestniku prebral, da je ravno 100 let, od kar so jo preplezali, je odločitev padla. Tik pred odhodom se nama je priključil še Bojan.

Noč pod zvezdami v Vratih je bila kratka in nemirna. Vseskozi se je kaj dogajalo, da se ni dalo dobro spati. Nekaj časa so ob harmoniki veselo prepevali razposajeni obiskovalci našega očaka, vseskozi so se po parkirišču vozili zapozneli planinci, veverice so nas obmetavale s storži ... Vseeno je bilo lepo zopet gledati zvezde, šteti satelite, ki so krožili visoko na nebu in oprezati za utrinki, ki naj bi uresničili kakšno od skritih želja.

Ura nas je vrgla pokonci že ob pol štirih, ravno takrat, ko se mi je zazdelo, da bi lahko dobro zaspal. V tišini smo zložili še zadnje kose opreme in pojedli, kar smo si že prej pripravili. V temi smo se spotikali po poti skozi dolino. Na prvih klinih na poti čez Prag se je že toliko videlo, da se je dalo varno plezati navzgor. Kmalu smo pred sabo, na vstopu v Slovensko in Nemško smer zagledali kar nekaj navez. Obetala se je gneča, vendar me to sploh ni motilo. Vedel sem, da bomo hitri. Bojan je že prej napovedal, da bo smer presoliral, saj si to že dolgo želi. Na sebi je imel le lahek nahrbtnik in je kar poskakoval po skalah pred nama. Ker sem Kratko nemško smer plezal tudi že sam, sem vedel, da bova tudi z Nejcem lahko veliko plezala nenavezana. No, vseeno sva imela na sebi popolno alpinistično opremo.

Že v prvih stotih metrih smo prehiteli vse tri naveze, ki so vstopile pred nami in sledilo je samo še skoncentrirano plezanje, kjer je bilo potrebno biti pozoren predvsem na zanesljivost oprimkov in iskanje najprimernejših prehodov. Napredovali smo tekoče do prve pasti, na katero je opozoril tudi pisec članka v Planinskem vestniku. Namesto, da bi stolp pod Zlatorogovimi policami preplezali po desni, smo šli po varianti levo in priplezali čisto na vrh. Seveda je bilo potem potrebno plezati na drugi strani še dol. Bilo je kar zahtevno, saj je bila izpostavljenost velika, skala pa ne preveč dobra. Vseeno smo kmalu od zgoraj opazovali preplezan greben pod policami in tudi stolpe, med katerim je bil najbolj impozanten tisti, ki se imenuje Grad.

Na policah smo malo pojedli in predvsem pili, potem pa nadaljevali proti oknu in naprej. Nekatera mesta so bila kar zahtevna in tudi orientacijsko ni bilo najbolj enostavno, vendar smo poiskali

prav zanimive prehode, ki so bili po moje težki kar za IV-, in bili presenetljivo hitro na Kugyjevi polici. Bojan je bil prav začuden, saj je, kot je rekel, zgornji del smeri pred leti preplezal po čisto drugih variantah. Nekaj časa smo bili kar malo zbegani, ker smo s plezanjem zaključili prej, kot smo si predstavljali. Ko smo se posedli na melišče, je Bojan predlagal, da nadaljujemo kar naprej po grebenu proti vrhu Triglava. No, na srečo je imel Nejc v žepu opis iz Miheličevega vodnika, kjer izrecno odsvetuje plezarijo po zelo krušljivem vršnem delu gore. Še vedno polni moči smo jo tako mahnili na pot in z ostalimi turisti na vrh. Po dolgem času sem zopet občutil, kako je plezati po zglajenih skalah, kjer sem bil prav nebogljen in sem res cvikal, da se bom prehitro odpeljal v dolino. Z vrha smo potem opazovali naše prelepe vršace in obujali spomine na ture, ki smo jih že opravili.

No, misel na rjavo steklenico z zeleno nalepko me je pregnala proti Kredarici. Mlade, luštne študentke so nas postregle s pijačo in preslanim ričetom. Ker je bil dan lep, ura pa zgodnja, smo se odločili, da nadaljujemo proti Cmiru. Mimo Staničeve kočice smo se povzpeli na sedelce, kjer je na tablici pisalo, da sta do Cmira še 2 uri. Pot se je vila največ po grebenu, kjer so se kazali prečudoviti razgledi, ponekod pa je bila prav drzno speljana nad prepadnimi stenami. Ker je Cmir malo manj obiskana gora, je seveda toliko večja možnost opazovanja prečudovite narave. Rožice so vzbujale naše poglede in fotoaparata sta vseskozi škljocala. Za vzpon smo kljub nenehnemu fotografiranju porabili le 45 minut. Pred spustom v dolino smo malo pokramljali s primorsko družino, ki se je povzpela

iz doline Za Cmirom, potem pa je sledil spust po brezpotjih do melišč in nato "ekspresno" nazaj v Vrata. Čisto dehidrirani in prašni smo se zakadili v vodo pod slapom Peričnik in uživali kot mali otroci v namakanju, pitju in poležavanju na soncu.

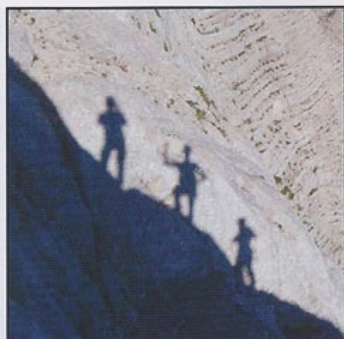
Plezali in uživali smo:

Bojan Jevševar, Nejc in Gorazd Pozvek;

Dolga nemška, IV-/III, 1000 m, 3,5 ure; Triglav, Cmir.

V celoti je tura trajala 10 ur.

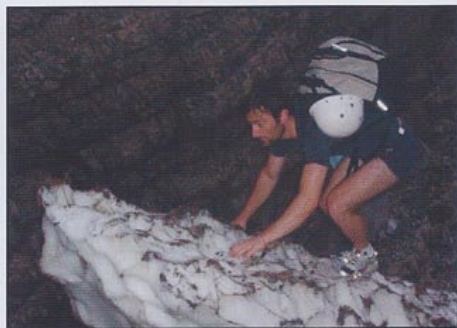
Gorazd Pozvek

Nepozabna avantura v Črnem biseru

"A se spomnš?" se je slišal glas oskrbnika koč v Tamarju iz kuhinje, "... a se spomnš, to je blo takrt, k'so tuki snemal ta pruga Kekca ...". "Jutri bojo pa drugega; ti boš Kekec, jaz pa Rožle," je pripomnil Jaka in izzval glasen smeh.

Na jutrišnji ekspediciji bova imela moralno in tehnično podporo. Iz doline naju bo vzpodbujala moja Cvetka ter naju prišla iskat na Vršič. Ker ne veva, ali še isti dan ali naslednji, priloživa v ruzak tudi alu folijo. Ura že kaže proti enajsti zvečer, ko dokončno zloživa opremo za jutrišnjo plezarijo. Nabavil sem kar nekaj nove opreme v light izvedbi posebej za take cilje, kot je jutrišnji. Za smeri iz Frančkove zakladnice nikoli ne veš, kakšna malenkost lahko prevaga jeziček na tehtnici na stran uspeha.

Gledam frikota Jaka, lokalca iz Miške, kako se v gatah kobaca čez krajno zev snežišča v grapi. Sneg v taki obliki mu sicer ne dela problemov, a mu - po njegovih komentarjih sodeč - vseeno ni preveč všeč. Po dveh urah sva na vstopu, kjer sta poleg naju dva Radovljičana; eden je spodnji del Biseru že plezal in ga pozna, zato sta precej hitra. Prvi resen raztežaj je plus šestica, spominja na kamnolom, sledi pa še nekaj lepših šestic, vključno s prečko v Ašenbrenerja nad kamin, kjer sledi "raztežaj oddiha". Srečava dve navezi; nikogar ne pozna, vendar so, sodeč po tem, kako debato so razvili zaradi izgubljenega klina, prav gotovo Gorenjci. S stolpa nad podrtimi vilicami se Črni biser odcepi v levo s prečko, dolgo tri raztežaje. Iz udobnega stojišča v Debeljakovi varianti zaplezam v gladke in noro izpostavljene sive plošče; prva dva raztežaja po sedmicah, kjer varovanje še ne predstavlja ključnega

problema, čeprav je daleč od udobja. Kaj takega pa ne bi mogel trditi za raztežaje, ki so sledili. Mega prečka čez plošče daleč v levo, cel cug, brez enega zanesljivega varovala. Plezanje šestice v gladki plošči; gledam, kako vrv v loku izginja daleč za robom, na njej visi edina jebica, na katero sem računal vsaj kot moralni suport. Pasti ne sme ne prvi ne drugi. Po dolgotrajnem iskanju sredi plošč le najdem klin; poleg njega zabijem še enega. Viseč na tem varovališču gledam Jako, kako se mi približuje iz vodoravne prečnice na moji desni, do mene ima le še dobrih deset metrov brez vmesnega varovala. "Mater, ko madžarski daljnovodi," komentira lok vrvi med nama in sploh ves čas skrbi, da je nivo humorja med vzponom na zavidljivo visokem nivoju.

V nadaljevanju sledijo plus petice, ki so po mojem ključni problem v smeri, poleg že omenjene prečke. Orientacija je velik problem v plošči, kjer je od spodaj vse enako. Dvakrat moram iz varovališča zaplezati petnajst, dvajset metrov visoko v ploščo, da lahko namesitim prvo varovanje. Ni pretežko, plus petica, je pa noro. Padec (in verjetno plezalni staž) bi zaključil na polici pod seboj.

V takih raztežajih preklopim v najpočasnejšo. Kar precej časa porabim v teh platah; desna noga se od navitosti začne tresti in preko vrvi signalizira mojemu soplezalcu, da je situacija postala resna. Ne vem, kaj se mi je takrat pletlo po glavi, je pa strah ostal kot najintenzivnejše doživeto čustvo. "Smo al nismo," glasno razmišljam. Domnevam, da je bilo s Simonom podobno: "Ej stari, zberi se, če boš zdekle ubrisal, boš še mene s tem kurčevim štantom snel s police." V dolini pa precej bolj obzirno: "Dobr, da te ni videla Cvetka, ker drugače te ne bi pustila več plezati."

Srečen sem, ko se postavim na polico nad zadnjim runoutom. Za dejstvo, da se naglo približuje noč, mi ni mar, tudi če bivakirava, samo da sva živa čez. Sledi dirka po Rampi v Ašenbrenjerju, kjer naju ustavi noč. Do vrha ni več daleč. Sestop na Vršič je orientacijsko ravno dovolj zapleten, da mu v oblačni noči nisem kos, zato se odločiva za bivač.

Na udobni polici najprej pojeva in popijeva, kar je ostalo, nato pa se zavijeva v folije. Do ene zjutraj uspešno dremleja, potem pa prične vedno hladneje pihati. Vedno pogosteje naju zbujajo sunki vetra, ki režejo do kosti. Foliji se strgata; kar ostane, si ovijeva okrog nog.

Telo prične неконтроlirano drgetati od mraza; ugibava kolikšna je temperatura: osem, deset stopinj? Zanohtani prsti kmalu sporočijo, da še precej manj. (Ponoči je bilo na Kredarici tri stopinje.) Ob prvem svitu kreneva iz hladnega brloga, vsa trda od prezeblosti. Do vrha se ogrejeva, ob osmih zjutraj sva na Vršiču, kjer naju srečna pričaka Cvetka, presenečena, da sva kljub bivaku tako dobro razpoložena.

Dolgoletna želja, preplezati Črni biser (VII-/VI, 800 m) v Travniku, se je izpolnila. Popolna sreča plezalca pa po znani zgodbi ne traja prav dolgo: še nekaj metrov pod vrhom si prepričan, da te čaka prav tam. Ko pa enkrat prideš gor in se tisti hip še zadovoljen počteno razgledaš, v daljavi zagledaš novo goro, novo steno. Ta začne prebujati nemir v tebi in zgodba se ponovi. Če je želja dovolj goreča, preмагаš vse ovire, da vsaj

pošteno poizkusiš. Kljub poškodbam, časovni stiski, vremenu, neplezanosti in s tem verjetnosti za bivač, težavam kako najti ustreznega soplezalca, ... Jaka je zelo suvereno rešil slednji problem. Odlično sva se ujela v steni in doživela nepozabno avanturo.

Andrej Sotelšek

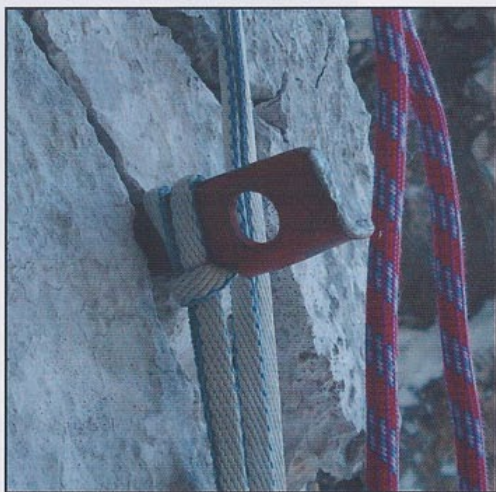
Utrinki z Večne poti

Slab teden pred odhodom v Trangote sem se končno navezala s Tino. Ja prvič! Je bilo treba še zadnje trenutke namenit pripravam in se malo plezalnno potipat. No, izbor stene in smeri pa le ni bil najbolj podoben našim bodočim ciljem: super granit, super linije, kompaktna skala ... Široka peč in Večna pot. Kot da sva še mogli malo pomest pred pragom! Da nama manjka psihe? Ne bi rekla. Res pa je, da nama je bila sama stena

izziv (no, to je podobno). Obe sva bili prvič namenjeni vanjo. Sama sem nekoč že imela srečanje s Široko, pa se je končalo kmalu naslednjega dne po izpostavljenem bivaku na nekem ozkem grebenčku, ko sva s soplezalcem po nekaj raztežajih ugotovila, da sva v levem, namesto desnem delu stene. Večna pot je imela do takrat samo tri ponovitve, eno letno in dve zimski. Ženske pa še ne. V rokah sva držali Pavletov opis. Linija je bila lepo vrisana. Da smer poteka po levi strani izrazitega stebra na desni strani stene, tudi. In pisalo je, da je težavnost nekje V-VI in smer dolga 750 m. Kje so pa raztežaji in koliko jih je? Se bo treba kar znati orientirati!

Na bivaku je bila gneča. Zjutraj nas je šlo kar šest v steno. Vsaka naveza v svoj del. In sva vstopili, po občutku. Sam "mit stene" sem premagovala prva. Kar lepo sem očistila prvi raztežaj. Nato je Tina vodila pravi cik-cak med navzdol obrnjenimi donečimi in krušljivimi luskicami. Našla je celo nekaj klinov. Nekaj lusk so celo zadržali frendi, da niso padle na mene. Potem sem počistila še ta raztežaj. Imeli sva občutek, da metre nabirava zelo hitro. Srednji del je bil presenetljivo kompakten, nekaj raztežajev pohvalno lepih. Proti vrhu pa je vsa zgodba zopet dobila epski pridih. Pisalo je, da se smer poteka po razu. Občutek me je peljal in iz trenutka v trenutek sem bila bolj prepričana, da

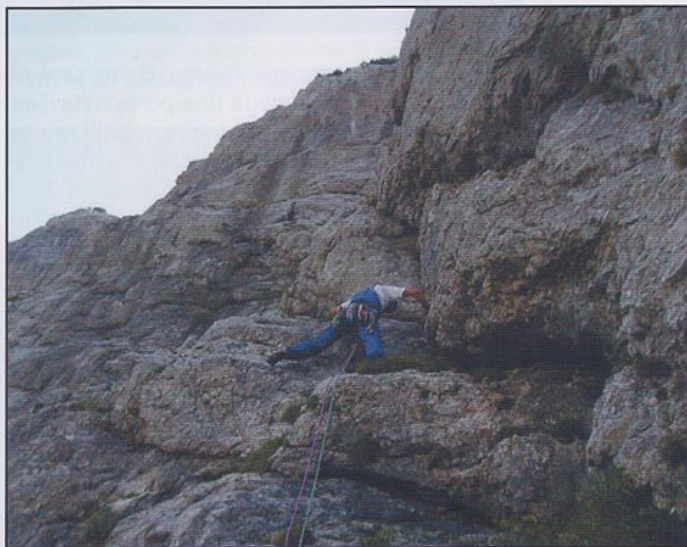

me tokrat vara. Sivi krš je počasi postajal rumen, nekaj sem zatikala, ko pa je bilo vse skupaj samo še bolj pesknato in res noben oprimek ni več držal, sem spustila rafal kletvic, ki se je končal s: "Tina, abzajlala bom!" In hvala bogu! Po ponovnem štartu sva za levim vogalom samo še stekli na vrh. Oklenili sva se križa in si rekli: "Tapravi sva!" Po vpisih v knjigi sodeč, ne pride ravno veliko ljudi na vrh. Celo planinci ne. Ko sva iskali prehode na melišče na drugi strani, nama je takoj postalo jasno zakaj. Opravili sva, mislim da, dva ali tri spuste. Kje bi bilo najprimerneje peljati na vrh gornika, nisva ugotovili. Gotovo je potrebno preplezati odseke vsaj tretje stopnje. Prečit greben Široke peči proti Dovškemu križu in čez Škrnatarico ali pa na Oltarje pa mora biti tudi prava dogodivščina.

Z nočjo sva bili pri avtu. Z mislimi pa že tam daleč, pri novih sanjah. Da bo treba še kdaj prijeti v roke Pavletov vodniček njegovih najlepših in najljubših prvenstvenih, je dejstvo. Res pa je tudi, da se bom morda preorientirala v drugo steno.

Sandra Voglar

Oldtimerji se ne dajo

Budilka na GSM me je vrgla pokonci že pred četrto. Tako zgodnje vstajanje pomeni, da sem se odpravljaj plezat, in sicer to poletje prvič. Z Bojanom Jevševarjem sva se domeni, da bova poskusila v Vežici z Akademsko (VII-, 200m). To je bila smer, ki sem jo že velikokrat imel v mislih, pa mi nekako ni bila usojena. Včasih sem se počutil preslabega, včasih pa vreme ni hotelo. Smer je ocenjena s VII-, pa tudi ni ravno priporočljivo, da bi se plezala, če je mokra. Prekršila sva sicer tudi pravilo, da se je potrebno najprej malo vpleza-

ti v lažjih smereh, vendar odločitev je padla.

Svojo odločnost sva pokazala že na dostopu, saj je bil najin korak hiter, prehiter ... Če poznate Bojana, potem veste, da ne gre počasi. V vodniku pravi Mihelič, da se hodi do stene 2,5 do 3 ure, no sam sem porabil 1 uro in 35 minut, Bojan pa še kakšnih 10 minut manj. Ne me vprašat, kako sem izgledal. Če bi bil kakšen potok blizu, bi si lahko mislil, da sem se kopal. Pa sem si kar hitro opomogel in ob 9. uri sva štartala. Prva šestica je padla na mene. Malo me je še zeblo in prstov v pretesnih plezalnikih nisem najbolj čutil, vendar je bilo plezanje čudovito in ne pretežko. Naslednjo šestico je naskočil Bojan, potem pa je mene že čakal ta težek raztežaj. Gre za prečko v gladki plošči, kjer plezaš še malo navzdol, vse skupaj pa je maksimalno izpostavljeno. No, zgloda da je bil moj letošnji način treninga dober in splezal sem brez težav. Moram reči, da sem bil kar malo važen, ker mi je tako lepo ratalo. Plezarijo sva zaključila po dveh urah, vendar se je najina prava avantura takrat šele začela.

Potrebno je bilo poiskati sestop do abzajla. Na robu stene se začne visoko ruševje, po katerem se je potrebno spustiti do nekakšnega žleba ... Začela sva se prebijati navzdol in prišla v žleb, plezala naprej in prišla do prepada, očitno sva zgrešila. Plezava nazaj, se zopet prebijava po ruševju, že vsa od smole se dokopljeva v naslednji žleb, plezava še nižje kot prej in zopet prepada. Plezava nazaj do ruševja. Sedem in začnem razmišljat, kje sva šla narobe. Kaj narediti. Se spomnim na GSM, po katerem so mi še malo prej dvigali adrenalin iz službe in se odločim, da pokličem Matota. Se ne oglasi. Kličem Marča, se ne oglasi.

Sandre sploh ne kličem, saj je ravno plezala v Ašenbrenerju. Se spomnim na Nejca in dobim navodila iz vodnička. Skuživa, kje sva ga usrala in se začneva po ruševju kobaliti nazaj v smeri izstopa iz smeri. Sledi strmo spuščanje po ruševju in končno abzajl. Za iskanje in spust sva porabila enak čas, kot za samo plezarijo. No, še vedno bolje kot v plezalnikih na vrh Vežice in nazaj čez Šraj peske pod steno.

Spust v dolino v Bojanovem stilu . Do avta 45 minut. Ko sem potek te ture povedal Drejkotu, je zaključil nekako takole "OLDTIMERJI SE NE DAJO". Bil je res čudovit dan.

Gorazd Pozvek

TranGOgirls

USPELO NAM JE! Nam je rojilo po glavi, ko smo se vračali domov! Kljub zdravstvenim težavam in veliko slabega vremena, se je vse skupaj končalo prav sanjsko. Kar zajetna ekipa Slovenčkov si je na koncu izbrala za glavni cilj morda najimpozantnejši vrh v dolini: Trango Namless Tower (6251 m) in prav vsi smo priplezali na njegov vrh. Čeprav je bila med nami razlika v letih in smo prihajali z vseh koncev naše deželice, smo se res fantastično razumeli. Znali smo biti strpni in težave smo premagovali s humorjem. Res super!

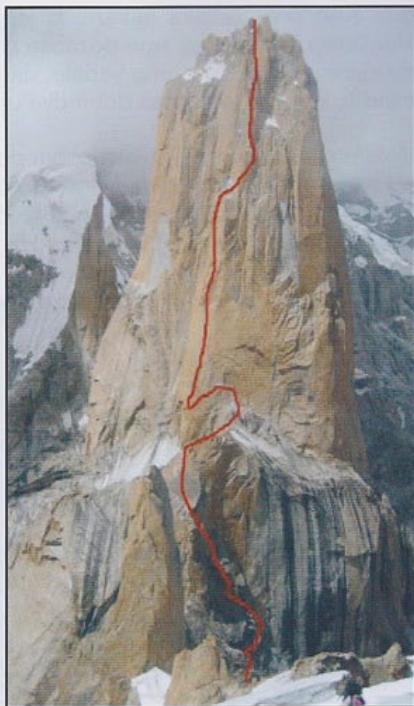

Potovati po Pakistanu in zaživeti njihovo življenje je prava avantura. Opazovati njihovo ležernost pa "grupiranje" ob reševanju kakršnihkoli situacij, je bilo zelo zanimivo. Po napeti vožnji s terenci po KKH (Karakoram highway), po skoraj nemogoče speljanih cestnicah (če temu lahko tako rečem) po treh dneh hoje, smo se ob pogledu na res prekrasne granitne špice spet spomnili, da smo v Pakistan prišli plezat. Solze so se mi ulile ob pogledu na Shipton Spire. V vsej odpravarski karieri sem imela vedno neke rezervirano mesto za dolino Trango. Ko so nas ženske sprale za cilje (kaj in kako), smo pač, zagrete kot smo, naštele prav vse hribe v dolini in to pogojevale z vremenom. Kdo bi si mislil, da nam bosta ob tej nevšečnosti lahko nagajala še zdravje in prebava.

Usmerile smo se bolj v stene in vrhove okoli Great Trango baze. Stene Shiptona, Hainabracka in Cat's ear smo opustile, ko smo videle, kak kamnolom je letos pod njimi. Kar nekajkrat smo pešačile in tovorile nahrbtnike po koluarju, da nam je uspela aklimatizacija na Great Trango (po Selter-Woolum smeri). Dneve, ko ni bilo driske, vročine in dežja smo izkoristile in poplezavanje v stenah okoli baze.

Ponovile smo smer Karakoram Khush v Garda Peaku ter smer Trango ocean v Base camp slabs - vrh Pinoccio in uživale v prekrasnem rumenem granitu. V obeh smereh smo preplezale še novo varianto ali pa dodale kak raztežaj. Prva je plezala z dvojno vrvo, drugi dve pa sta ena za drugo priplezali za njo.

Za svoj glavni cilj pa smo si nazadnje le izbrale tudi mojo skrito željo: Trango Namless Tower. Res imponozanten stolp, pa še nore oblike, pritegnejo še tako oddaljeno (žensko) oko. Pa 1000 metrov rumenega granita in navpičnih poči. To bo ta pravo! Zadnje, kar smo se odločile, je bilo, da Slovensko smer zamenjamo z Eternal Flame. Kar slino sem pogoltnila, pa mislim, da sta je imeli Tan in Tina tudi polna usta in cmok v grlu. Punce smo pri odločitvah prav neverjetno sodelovale. Ideje, taktika, take in drugačne rešitve so kar (no ja, spet) bruhale iz nas. Treba je bilo čim hitreje in s čim manj teže čez steno. Kar veliko ur sedenja in debatiranja nas je pripeljalo do končne teže v nahrbtnikih in za pasom. In pet dni pred odhodom iz baze smo se ženskice odpravile v steno, ki smo jo nameravale preplezati v treh dneh. INSHALAH!

Taktika. Plezale smo v alpskem stilu: prva je preplezala raztežaj na enojni vrvi, druga čim hitreje prižemarila do nje in privlekla s sabo drugo vrv, tako je lahko prva že plezala, tretja pa počasi prižemarila za njima. Prva je imela lahek nahrbtnik (topla obleka, pijača, čevlji), drugi dve pa kar težke (z ostalo potrebno opremo za življenje v steni). Vse smo hotele plezati, saj je bilo to lepše in morda celo lažje od žemarjenja s težkimi nahrbtniki. Tako smo si raztežaje razdelile že v dolini: Tina je najbolj mix-plezalka, zato je dobila spodnjo tretjino smeri in zadnje "snežne metre" do vrha. Tan je plezala srednji del, široke poči, jaz pa zgornji del, fingerce. Z vztrajnostjo in odločnostjo smo si dokazale, da se da. In tako smo 9. septembra ob 9 zvečer ob polni luni in jasnem nebu tulile in jokale na vrhu.

Bile smo prva ženska naveza, ki je v alpskem stilu preplezala smer in stala na vrhu Nemlessa. V trenutku smo pozabile na mraz in utrujenost. Sledil je peturni spust ob vrvi do rame, bivaka, kjer smo vedele, da je praktično vse že za nami. Tu so bili tudi že naši mladci, ki so na vrhu stali dobri dve uri pred nami.

Ko smo si zjutraj na toplem sončku pogledale v oči in videle zabuhle obraze in zatečene ter razbite roke, smo vedele vse. V vsaki posebej je že dolgo prej gorela želja priti sem. Dale smo res vse od sebe. Plačilo je bilo neverjetno. In že na poti v dolino so privrele na dan nove želje. Še kdaj! INSHALAH!

Vrnila sem se domov k svoji družinici. Za nekaj dni smo se skrili pred celim svetom. Hvala vama, moja fanta! Moj triletni Matija mi je že na letališču navdušeno pokazal: "Veš, mami! Mam nov bager, te bom kar povožu z njim!" Hvala tudi tebi, Martin, da si doma tako voljno in uspešno vodil družinske zadeve. Predvsem pa s tako strastjo in ažurno urejal mojo spletno stran. Pa že takoj ob srečanju si izjavil: "Kam greste, babe, naslednjič?" Ljudje, kaj hočem lepšega!

Hvala klubu za dolgoletno podporo pri vseh odpravah.
Hvala vsem za vso pomoč pri izvedbi odprave Pakistan 2006.

Sandra Voglar

DOŽIVLJANJA MLADIH PLEZALCEV

Plezam že tretje leto

Plezanje mi je čedalje bolj všeč, zato ne izpustim nobenega treninga na steni v Brestanici ali na bolder steni v Mladinskem centru Krško. Po prvem resnem tekmovanju, kjer sem bil v svoji kategoriji med petimi najboljšimi, se naslednjega tekmovanja še bolj veselim. Veselim se spoznavanja novih plezalnih sten in prijateljev.

Jaka Pinterič, 10 let

Tekmovanje v Slovenj Gradcu

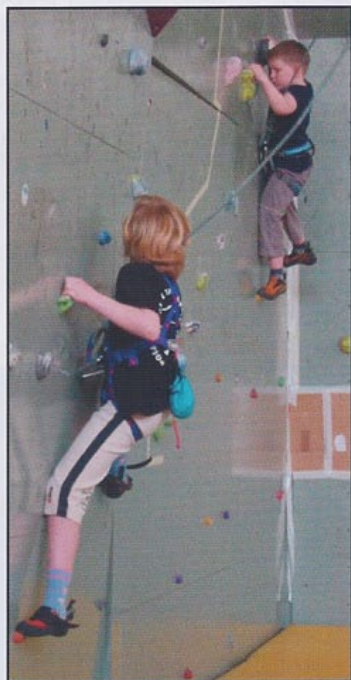
Star sem enajst let in plezam že tretje leto. Začel sem iz radovednosti, zdaj pa mi je plezanje v veliko veselje. Lansko leto sem tekmoval v skupini cicibanov, letos pa v skupini mlajših dečkov. Plezam v Brestanici in Krškem, preizkusil pa sem se tudi na steni v Armeškem. To je bilo posebno doživetje, saj sem moral pri plezanju iskati naravne oprimke v steni, nikjer ni bilo umetnih "grifov".

Letos sem komaj čakal, da se pričnejo tekmovanja, saj sem v starejši skupini, kjer je konkurenca večja. Prvo tekmo smo imeli v Slovenj Gradcu. Zbrali smo se že ob šestih zjutraj pred hotelom City. Vsi smo bili še malo zaspani, a dobre volje. Na pot smo odšli s kombijem in ves čas vožnje smo razmišljali, kakšna bo plezalna stena.

V Slovenj Gradec smo prišli prvi, ogreli smo se v ogrevalni coni in si ogledali demonstracijo smeri. Prvi so plezali cicibani in vsi smo držali pesti za naše. Kmalu sem bil na vrsti tudi jaz. Od začetka sem plezal zelo hitro, malo pod vrhom pa sem skoraj prijel napačen oprimek in padel. Zame je bilo tekmovanje konec in nestrpno sem čakal rezultate. Dosegel sem peto mesto in bil sem zelo zadovoljen.

Na poti domov smo se ustavili še v Laškem in se posladkali z vročo čokolado. Doma me že vsi nestrpno čakali, saj so tudi oni držali pesti zame. Vsi so bili veseli mojega uspeha.

Zdaj pa komaj čakam naslednje tekmovanj. To bo že to soboto v Slovenski Bistrici. Potrudil se bom, pa bomo videli, kaj bo.

Domen Longo

Plezam rad

Ko sem bil mlajši, mi je bilo vsako drevo prenizko, zato sem se odločil, da bom šel plezat na pravo plezalno steno. Ta želja se mi je uresničila lansko leto v mesecu aprilu. Po prvih urah plezanja sem ugotovil, da je to tisto, kar me res veseli. Sprva sem plezal po navpični steni, potem sem se podal tudi v previse. Tam mi je v začetku šlo težko, ko pa sem dobil več moči v rokah, mi je uspelo priti do vrha. Takrat sem se počutil zelo dobro. Rad bi bil boljši, zato vztrajam pri vsakem treningu, da priplezam čim višje. Tudi doma izkoriščam vsako minuto, da preplezam kakšen balkon ali drevo in rad se podajam v nevarne izzive.

Tadej Netahly

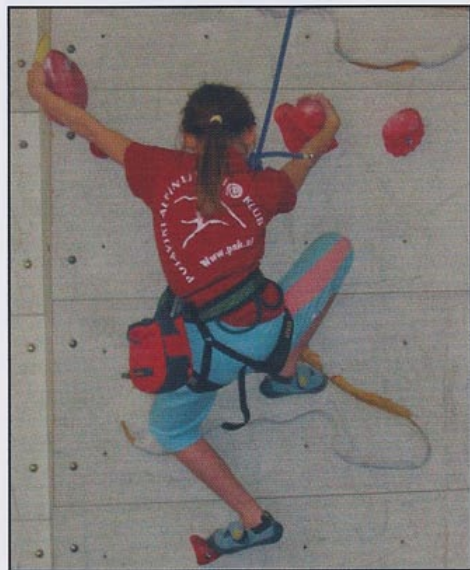
Meni je plezanje všeč, ker plezamo in se igramo tudi različne igre. Všeč mi je, ker so vsi prijateljski. Mislim, da bom še dolgo hodil na plezanje.

Aljaž Robek

Rad hodim k plezanju in bom v klub še nekaj časa včlanjen, saj je plezanje lep šport, dober za rekreacijo.

Janko Šet

Pridi na plezanje

Če slabe volje si,
če dolgčas ti je,
potem pridi na plezanje.

Tam zabavno bo, da veš,
slabo voljo boš pregnal
in se nasmejäl.

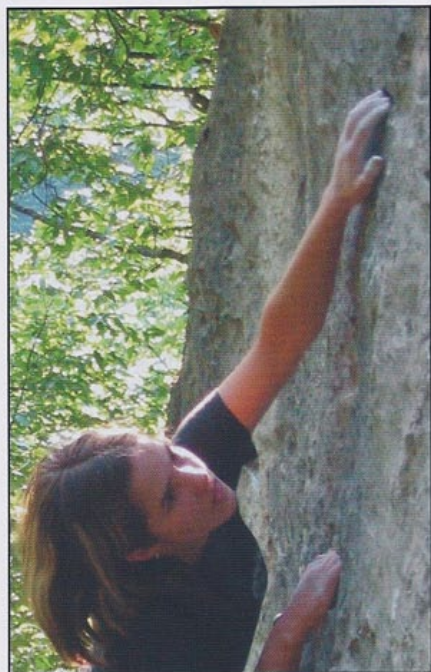
Če všeč ti je bilo,
potem sedi na kolo
in pripelji se k nam,
da ti polepšamo dan.

*Nina Kurinčič,
skoraj 11 let*

Plezanje kot užitek

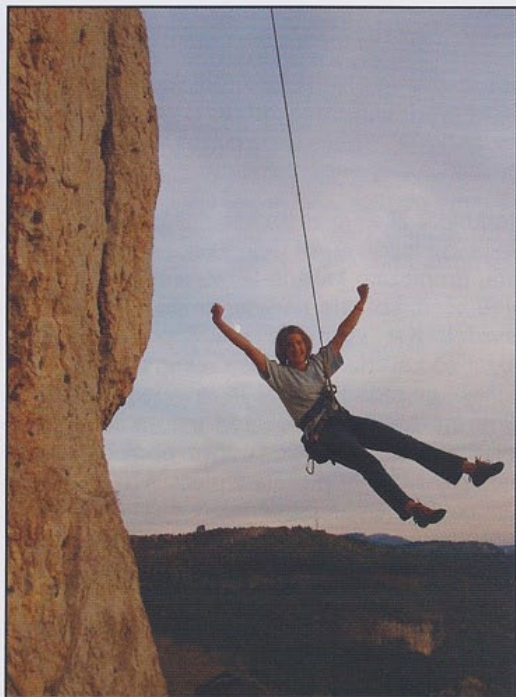
Že kar nekaj časa se ukvarjam s plezanjem in doživela sem že veliko lepih trenutkov. Seveda pa so bile vmes tudi kakšne manjše neprijetnosti - poškodbe ... , a ne glede na vse, mi je pri tem športu najlepše plezanje v skali. Takrat se lahko popolnoma sprostim. Pozabim na težave na drugih področjih in na svet okrog sebe.

Plezanje v skali je zame kot nekakšna psihoterapija. Še lepše je, ko poleg vsega, kar nudi narava, preplezam kakšno težko smer. Najbolj pa mi je všeč, ko sem na vrhu smeri in pogledam navzdol. Kar vidim, je nekaj prečudovitega. Takrat se zavedam, da česa takega ostali, ki ne plezajo, ne morejo videti. In zavedam se, da ne glede na to, da se nekateri moji prijatelji zelo bojijo višine, bi za tak čudovit pogled naredili marsikaj. Ko sem plezala v plezališču Za Savo, sem na vrhu smeri pogledala v daljavo in videla prečudovit sončni zahod in reko, ki se je prelivala v svojih rokavih. Bilo je prekrasno. Pri plezanju v naravi, mi je všeč tudi to, da moram spoznavati skalo, saj je v vsakem plezališču drugačna. Iskati moram luknjice, ki jih bom uporabila za prijemanje. Včasih je res težko, sploh če sem v skali, ki je še ne poznam.

Večinoma plezam v Armeškem ali pa Za Savo. Najbolj pa sem vesela, ko gremo kam drugam, na primer na Primorsko - v Črni Kal, Osp, ali pa v Kotečnik. Zelo pa si želim in upam, da bomo letos za prvomajske počitnice spet šli plezat kam dlje za več dni. Ker nas je kar nekaj, ki

komaj čakamo, da gremo plezat v skalo, smo se 31. oktobra lani odpravili v Črni Kal. Bili smo štirje: Ambrož, Gorazd, Danica in jaz. Moj cilj je bil, da preplezam smer s težavnostjo 7a in si s tem pridobim naziv kategorizirane športnice. Najprej sva z Ambrožem plezala lažje smeri, da sva se ogrela, potem pa sva si izbrala še malo težje. V bistvu sva začela s smermi z oceno pet in nadaljevala s šestkami, tako da sva počasi prišla do smeri z oceno 7a+ (ta se imenuje Mau Ce Mem Kresnu in je dolga 26 metrov). Gorazd mi je predlagal, naj jo grem plezat dvakrat, da najprej spoznam, kje so oprimki, drugič pa zares in jo preplezam. Smer je sicer dolga in ima tudi nekaj zelo težkih gibov. A hkrati so delčki smeri, kjer se da počivati. Vedela sem, da sem jo sposobna preplezati, ampak da potrebujem veliko motivacije in koncentracije, da jo bom resnično zmogla. Že na začetku je bilo nekaj zelo težkih gibov. Eden izmed teh je bil tak, da sem se morala "vreči" na oprimek, saj sem nižje rasti in če se ne bi dovolj odrinila, bi zagotovo padla. Drug problem pa je bil tudi ta, da bi mi lahko spodrsnilo, kar se je mi v podobnih situacijah že zgodilo. Tokrat je šlo dobro in ta gib mi je uspelo napraviti. Ampak bila je še vrsta drugih gibov, ki niso bili tako enostavni. Paziti sem morala na to, da sem dobro prijemala oprimek, da mi ni "odtr-

galo" prstov in da sem precizno stopala, da mi ni zdrsnilo. Končno sem prišla na mesto, kjer sem lahko počivala. Slišala sem glasove v sebi, ki so mi govorili: "Saj bo šlo! Ti to zmoreš!" A vedno znova se je prikradel strah, ki mi je pravil: "Kaj pa če mi ne uspe, če mi zdrsne noga ali se zgodi kar koli drugega." Tudi Gorazd in ostali so me spodbujali. Mislim, da je bil to tudi razlog, da sem premagala strah in naredila naslednjih nekaj gibov. V meni se je dvom, ali bom preplezala smer ali ne, stopnjeval. Vedela sem, da moram premagati vsako negativno misel in odločno napredovati po smeri do vrha. Nič drugega nisem videla kot vrh. Rekla sem si: "Če mi danes ne uspe ...!" Zadnji komplet. Še nekaj gibov, sicer težkih "minimalcev", pa bom na vrhu. Bolečine sploh nisem občutila, čeprav sem imela prste že čisto obtolčene in malo krvave. Tudi shladilo se je že, a meni je bilo preveč vroče, da bi o tem sploh razmišljala. "Samo še vrh vpnem in je smer moja."

Ne vem zakaj, ampak ravno pri vpenjanju vrha se je pojavil problem. Nisem mogla odpeti vponke. Roke so me že bolele in sem bila že zelo "našutana". Bila sem kar malo jezna zaradi te nevesočnosti. A k sreči mi je uspelo vpeti tudi v vponko na vrhu smeri. In na koncu sem bila neizmerno vesela, da mi je uspelo.

Res, bila sem tako vesela, da nisem vedela ali bi se zadržala na ves glas od veselja ali bi se začela smejeti ali jokati od sreče. Potrebovala sem nekaj časa, da sem dojela, da mi je končno uspelo nekaj, kar sem si močno želela. In prav taki trenutki mi dajo motivacijo in veliko volje, da bi spet in spet šla v plezališče in preplezala še kakšno težko smer.

Ker smo plezalci željni plezanja, smo se tudi pred božičem odpravili na Primorsko. Tokrat smo se našli: Nejc in njegova boljša polovica, Ambrož in jaz. Tokrat sicer nismo plezali kakšnih zelo težkih smeri, smo pa neizmerno uživali. Rekli smo celo, da je bil to božični izlet. Kljub temu pa sva si z Ambrožem ogledala in izbrala nekaj smeri, ki jih bova naslednjič poskusila preplezati. Res, komaj čakam, da gremo spet v Črni Kal, saj sem tam našla še nekaj smeri, ki so dokaj težke in si jih želim pobilžje "spoznati".

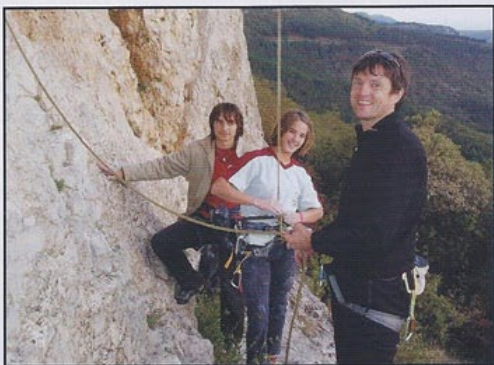
V Sloveniji je še toliko smeri, ki jih še nisem preplezala, da bi najraje kar v temle trenutku šla kam, kjer bi lahko uresničila svoje želje. Te so res velike, ampak kaj, ko je časa bolj malo. Vsi imamo še druge obveznosti, zato komaj čakam počitnice.

Skratka - plezanje v skali je res čudovito. Občutki so neverjetni.

Predavanje in film, ki sta ga pripravili Sandra in Tanja, sta me je prepričala in mi dala še večjo motivacijo in željo, da nekoč mogoče poskusim tudi kaj tako težkega, kot sta oni. Sicer ne vem, če bom imela kdaj toliko poguma, da bi kaj takega tudi poskusila. Mogoče kdaj, čež kakšnih 10 let. Ampak če je že samo plezanje 30 metrov dolgih smeri v skali tako čudovito, potem mora biti to, kar so preplezala dekleta, še 1000-krat lepše.

Upam, da sem vam malce bolje predstavila, kako lepo je lahko plezanje v naravi in da res ni potreben ves tisti strah, ki ga imajo nekateri. Sploh pa na strah pozabim, ko vem, da sem varovana. Sicer pa je res, da pazljivost nikoli ni odveč. Saj je vsak šport po svoje nevaren in pri vsakem lahko pride do poškodb.

Upam, da tudi tisti, ki mislite, da smo plezalci nenormalni in nas ne razumete dobro, ker se sprašujete, zakaj tako radi plezamo v navpičnih in previsnih stenah, zdaj razumete in da si boste nekoč mogoče zbrali toliko poguma in sami poskusili. Vsem, ki pa že plezate, ki že veste, zakaj je plezanje tako čudovit šport, želim veliko dobrih vzponov in vidnih dosežkov. Pa predvsem čim več dobre PLEZARIJE!

Katja Krejan

Plezanje po ljubljansko

Tolikošno pomanjkanje idej in motiva za članek v našem biltenu me ni pestilo že nekaj let. Natančneje od tiste velike življenjske prelomnice, ko sem zapustil gimnazijske klopi in se preselil v prestolnico. In tako mi je nehote počasi ušel tudi občutek za materni jezik, saj njegovo negovanje na večini fakultet zelo zanemarjajo. Ustvarjalnih (pisateljskih) idej je bilo še mnogo, a motiva (ali pa prisile, ki se kasneje izkaže kot pozitivna) ni bilo, in so le-te v kali zamrle.

In tudi letos je tako ... no, vse slabše je. A sem le zbral moči in v brezdelju na faksu našel luknjo v svojem prostem času ter se za ceno tega prispevka odrekel zahtevnemu lenarjenju. Sicer sem šele na začetku, a tokrat trdno odločen, da vam čim bolj nazorno predstavim še eno ogromno spremembo, posledico preselitve v glavno mesto. Zame prva stvar na svetu je dobila nove dimenzije. Ja, plezanje v Ljubljani je res nekaj posebnega, predvsem za zbegane in aktivnosti željne bruce.

Blo je pa tak ...

Če me spomin ne vara, se je vse začelo pri velikih in previdnih načrtih, ki sva jih sicer z vedenjem, da ne bo šlo ravno lahko, kovala z Juretom (prijateljem iz Celja). Ljubljana je hitro pokazala zobe, stvar je počasi padla v vodo, midva pa sva nekako dojela, da se bova morala znajti sama. Tu ni dobrih atijev, mamic in ostalih, ki doma po najboljših močeh

pomagajo pri plezalski dejavnosti. Ne, tu se moraš sam pobrigati zase in si priplezati svoje mesto pod soncem. Jura je že kmalu uvidel, da ga bo faks preveč zaposlil, in tako sem v ljubljanske plezalske vode zajadral povsem sam.

In začelo se je. Za začetek ena veza in eno poznanstvo, ki se je kmalu razširilo v mrežo. A počasi! Tako hitro le ni šlo. Še pred trdo zimo sem se nekako spravil v zavetje črnuške bolderce, kamor me je priporočila Mojca, pripeljal Matic, na koncu pa prevzel Jernej. In smo začeli. Vedno znova in znova:

"Zdravo! Js sm Nejc. Iz Posavskega alpinističnega kluba."

"Aha, PAK! Aja, fajn kratica ... tole na hlačah ... PAK, hm."

Nekateri so res dvomili vanjo, dokler se nisem spravil na stenco. No, potem smo se pogovarjali drugače.

Medtem sem na faksu napeljal še eno vezo s simpatičnima sestrama, ki sta mi in mi še vedno nesebično pomagata. In tako je, še sam ne vem kako, prišlo do prvega plezalnega izleta. Jesenska forma je bila dobra, zato sem še sredi novembra, ko je zunaj že škripal mraz, pihal v prste, sedeč v pasu pod Oboki. Kotečnik je res že v gorah. Snega pa takrat vseeno še nismo dočakali. Ta dan bi lahko bil tudi malo manj mrzel.

Zdrava pamet me potem nekako preorientirala na jugozahod. V črnuškem AO so ponudbe za plezanje na Primorskem kar deževale. In smo šli. Zgodnje vstajanje, marš na trolo, vožnja do dogovorjenega izhodišča (in vmes včasih za kakšno urico še na faks), vedno je nastopil še kakšen posredni prevoznik in potem gas v Miško.

Natančno se spominjam predbožične srede, ko sem se prvič v času mojega študija naužil toplega sonca, za nameček pa splezal še vse, v kar sem se zagnal. To so bili lepi časi ... A to je šele začetek. Takih delavnikov, oziroma večkrat le dopoldnevov ali popoldnevov, smo nanizali še cel kup. In tako so v meni rasle zanimive zgodbe in dogodivščine, ki vam jih bom nekaj zaupal tudi v naslednjih odstavkih.

Pa začnimo in medias res. Enkrat sem se v avtu peljal s samim Rokom Blagusom! Ja, tako sem razmišljal - kot majhen prestrašen pobič iz Zgornjega Jelendola nad Zabukovjem, ko sem prvič videl takšno "zvezdo". Celo pot sem zbiral pogum, da bi ga ogovoril in vprašal,

če je res on tisti, o katerem toliko poročajo v alpinističnih novicah in pri tem ne izbirajo lepih besed. Pa me je na koncu menda on vprašal, če lahko pleza z mano, ali sem že s kom zmenjen. No ja, tako približno je bilo. Skromnost je bila na našem ferajnu in v mojih manirah vedno vsaj malo prisotna. Včasih pa tudi preveč.

Tako sem fante kmalu začel tudi učiti vrlin, ki jih zmoremo trenirani frikoti. In postal sem car od tam ... od kod že? "PAK, ja seveda, hm, PAK ..." In tako redno skoraj vsak teden, največkrat z Jernejem, pridružil se nama je tudi Jani in še kdo. Prišel pa je dan, ko nihče od njiju ni imel časa, jaz pa sem si

neznansko želel tja dol. In sta mi povedala za nekega Mateja:
 "Ti tam čaki za avtocesto pa te bo en s temnozelenim Nissanom pobral."
 "Aha, okej."

In sem čakal že v toplem pomladnem soncu, sloneč na varnostni ograji na bankini in razmišljal. Kasneje se mi je utrnila tudi misel, da je to pravzaprav to plezanje - plezanje po ljubljansko. Tako mi je ustavil, kot že mnogi neznanci prej, tudi temnozeleni Nissan in za volanom Novomeščan Matej. Hitro sva ugotovila navidezno poznanstvo in že je tekel sproščen pogovor. Sedaj že zaposlen mladi očka (takrat temu še ni bilo tako) je bil še eden v nizu imenitnih in iskrenih fantov, polnih ljubezni do plezanja, s katerimi sem se seznanil in se zabaval na svoji poti v času bivanja v našem največjem univerzitetnem mestu. Od vsega navdušenja nad omenjenim bi jim že kar tu, na sredi svojega spisa, izrekel zahvalo za lepe dni, ki smo jih preživeli skupaj. In verjamem, da jih bomo še.

S pomladjo pa je prihajala tudi forma. Res, da sem plezal skoraj samo skalo, a šlo mi je zelo dobro od rok. Tako je enkrat pri meni prespala še ena "naša", ki je že pokukala izven okvirov našega kluba. (Tu ne izražam slabega mnenja o našem klubu, je pa res prej izjema kot pravilo, da se navežemo na vrh s kakim plezalcem iz drugega ferajna.) S Sandro sva preživela čudovit dan v stenah Kraškega roba, kjer sem nezavedajoč se svojih plezalskih kvalitiet, očistil večino težjih smeri v sektorju Peskovnik v desnem delu Črnega Kala. Kljub utrujenosti pa sem želel tudi naslednji, predzadnji marčevski dan, posvetiti plezanju. In, o moj bog, Sandra me je za partnerja priporočila kraljici našega novodobnega alpinizma. Ko sem se peljal na zadnjem sedežu z Blagusom, res nisem bil prepričan, ali je to res on - in je nekako šlo. A drugače je, ko veš, da te bo zvečer poklicala Tinca in boš moral nekako zmotati jezik in vljudno ter nevsiljivo pritrčiti: "Ja pa bi šou, če res nimate družga." In je klicala ... in sem zamočil. Češ, da sem preutrujen od današnjega dne. In sem tuhtal. In razčistil, da take priložnosti res ne gre zamuditi. In sem poklical nazaj. Tokrat korajžno. Odgovor: "Okej, super! Poklič Jerana, pa te bo on pobral." Odložil sem čisto zaprepaden, v glavi pa mi je odzvanjalo: "Jerana morm poklicat, Jerana, Jer ..." Kdo je torej moja zvezda večera?

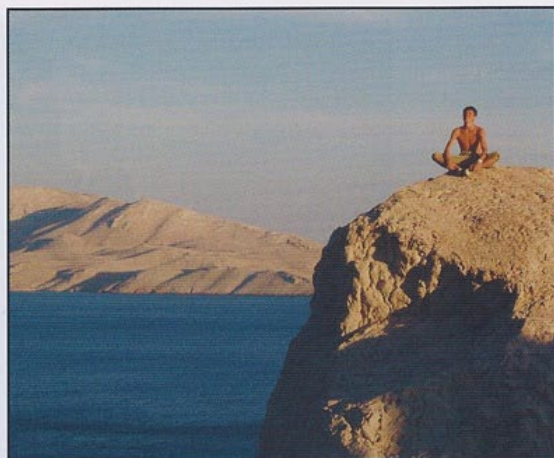
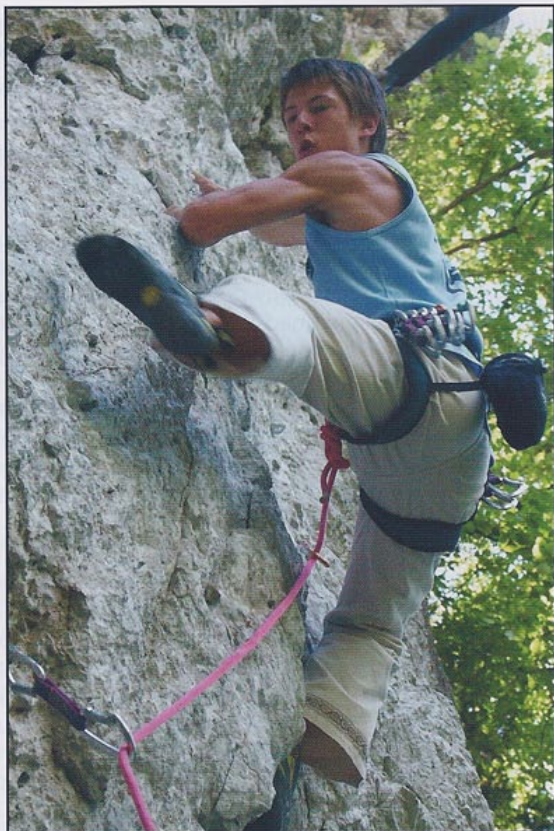

In je bil spet imeniten dan v Miški. Jerry je že navsezgodaj zjutraj razkazoval, kako se stvari streže, jaz pa suvereno za njim. Tako v nekaj urah sedem smeri od 6c do 7c, nato pa si je zaželel še Urbanove, 30-metrške 8a-jke, ki se prebije prav na vrh Mišje peči. Opazoval sem mojstrstvo, ki se je odvijalo nad mojo glavo in počasi nabiral samozavest. Na podlagi odlične dnevne forme sem se odločil, da poskusiti pač ni greh. In je šlo, in je šlo ... vedno višje. "Navit ko zmaj", kakor se sam rad poetično izrazim, sem prisopihal do odličnega počitka tik pod vrhom, nato pa s pomočjo izkušenj, trezne glave, želje in moči še tistih nekaj metrov. Na flesh! Noro! Vsa Miška je bila navdušena. Končno sem doživel svoj plezalski dan tudi tu. Navdušena sva se še izplezala in komaj sem čakal, da poletim domov v objem tistim, ki so mi omogočili takšne dni.

S tem vrhuncem lanske sezone bi nekako strnil svoje pisanje o enoletni epopeji z različnimi ljubljanskimi klajmberji. Pa vendar želim na koncu dodati še nekaj imen, ki so me spremljala na tej poti, vse do junjske poškodbe. Čas so mi krajšali še arhitekt Miha, geodetka Katja, humorja polna Mare in Mičo ter drugi. Vsem hvala, da sem lahko z vami začel pot v študentsko plezalsko življenje.

Med nastajanjem besedila sem se res imenitno zabaval, nasmejal sam sebi in ostalim akterjem, dogodki so z nizanjem besed in pletenjem zgodbe dobili malce bolj epsko vrednost. Srčno upam, da boste to občutili tudi bralci.

Nejc Pozvek

Moja ljubezen

Zavedam se, da nam je vsem dano živeti pod istim soncem. Smo popotniki in iskalci smisla življenja in sreče na tem svetu. Življenje je pač stvar odločitve ...

Ko se oziram v preteklost, nekatere stvari obžalujem. Napačno sem se odločila, narobe sem naredila ... Izbrala sem pravilno, sem na pravi poti ... Kakorkoli sem se že odločila, se drugače sploh ne bi mogla.

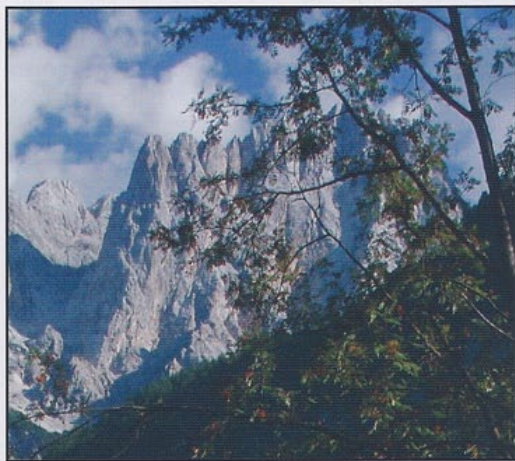
Da bodo ravno gore tiste, ki bodo tako usodno zaznamovale večji del moje poti, tistega dne, ko sem se prvič srečala z njimi, nisem razmišljala, in vendar bi se v morebitnem novem življenju še enkrat odločila enako. Če bi me danes vprašali, zakaj hodim v hribe, bi bila v zadregi, ali pa tudi ne. Odgovorila bi lahko le s Kugyjevim besedami: "Ker moram." Drugega ne vem. Prebrala sem najrazličnejše učene in resne razprave, iskrene in zlagane izpovedi, brala, odložila in pozabila, a ljubezen do gora ostaja. Gore so mi neizmerno obogatile življenje.

Mojih doživetij v hribih se je nabralo že toliko, da bi lahko pisala in pisala ... A največkrat ne najdem pravih besed, ki bi povedale vse tisto, kar čutim ob srečanju z njimi. So pravičnice, vase zaprte, skrivnostne, vedno so bile takšne in bodo tudi vedno ostale. Z enkratnim obiskom, z enkratnim ogledom in vzponom jih ni moč izčrpati. Več zahtevajo zase. To ve vsakdo, ki se jim približa z odprtim srcem in z dušo, ki išče njihovo pravo podobo. Tako skrivnostne so in ravno to me vleče tja gor vedno znova in znova. Vračam

se v njihov objem v vseh letnih časih, spoznavam jih, a sem prepričana, da jih nikoli ne bom spoznala v celoti.

Spomladi, ko nam dolinska megla razžira razpoloženje, se po dolgem kislem vremenu, ko vetrovi odgrnejo zaveso, hribi pokažejo nad gozdovi daleč na obzorju. Kako zavidam tistim, ki jih opazujejo kar z domačega praga, kajti nič, prav nič na tem svetu se ne more kosati z lepoto gora, ko prične nanje lesti pomlad. Ko si temni travnik ob robu gozda, rešen snežne odeje oddahne in pogleda v beli dan ves spočit, živo topel in nared za vsa čudežna dejanja. Ko po gozdu pojo ptice, s sten visijo jegličiči. Prevzeta in kot v snu stojim in strmim: pobočja odeva zelenje, vse polno barv in vonjav, popolna podoba rajskega miru.

Poletni zrak migota nad črnim asfaltom, kapljice potu drsijo po koži in pljuča s strašanskim naporom vlečejo vase gosto soparo. Kaj na morje, v hribe grem! "Romarskim" potem se bom izognila po neoznačenih, lovskih in pastirskih stezah ter brezpotjih. Daleč stran od ponorelega sveta, kjer lahko v prvobitni in neokrnjeni gorski naravi uživava le skupaj z mami, ker čutiva z naravo in nama je vsak vzpon po poti, kjer ni poti, izziv in kjer nama je vodilo pot in ne cilj. Prijeten jutranji hlad rahlo bode v nosnice, narava se počasi prebuja. Kdo ve, kam se je napotil mali močerad, komu že ob jutranjem svitu poje ptica, kam se bo skril zajček, ki je

pustil sledi svojih tačk v blatu, kako je gams lahko trdno prepričan, da ne bova prišli do njega in naju mirno opazuje. Vsakdo, ki ga srečava na poti, bi znal povedati svojo zgodbo, zgodbo o uspehu, padcu, preživetju in kljubovanju poletnim nevihtam.

S hitrimi koraki nam je naproti prihajala tudi jesen. Sama sivina. Sivo nebo, siva občutja. Pa vendar nekje mora biti sonce, neko prepričanje je govorilo o tem. Na poti se belo-črna pokrajina lovi med seboj. Kraj se je vrstil za krajem, a sivina dneva ni pojenjala. Na trenutke se je celo zdelo, da je čedalje močnejša. Gozdni rob je segal skoraj do ceste. Tam je ponavadi meja temačnosti. Če obzorje za njim ne bo svetlejšje, potem mračne koprene za njim ne bo konec. A zdelo se je, da se tančica megle redči, da postaja svetleje. Čez nekaj kilometrov je bila že pretrgana in macesni so zasijali v zlatem sijaju. Bo, dan bo!

Ko pa se hribi odevajo v svoja najlepša bela oblačila in se okitijo z nepreštevimi padajočimi dragulji, ki zasipajo vse označene in neoznačene poti, se z njimi ni najbolje igrati in je zdravo oditi le do tja, kjer tišino zmoti oddaljen trušč plazov. Debela snežna odeja na vsaki turi ponudi kupčijo: ali se potrudiš, preliješ znoj in boš na vrhu poplačan z veličino pogleda na zasneženo pokrajino ali pa se sprijazni s svojo majhnostjo in ostani doma na toplem. Tveganja, razen da skozi snežno odejo zletiš v objem rušja, če ubereš bližnjico,

namesto da koračiš po utrjeni gazi, praktično ni. Marsikdo bi ob pogledu name kratko malo pomislil, da se mi je obrnilo v nepravo smer. Z vsakim korakom zagazim globlje v debelino beline. Nikjer ni nikogar, pa vendar nisem sama.

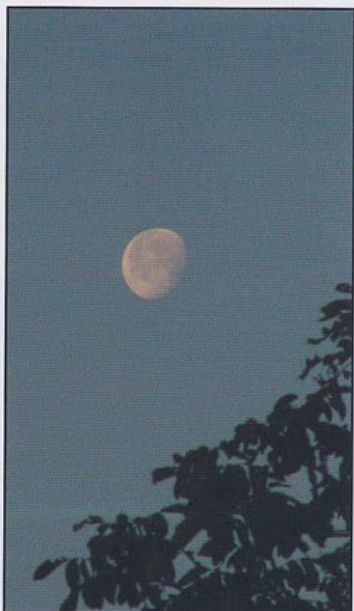

Takšni so moji dnevi v hribih, moji srečni dnevi. Nič nisem sebična. Prav nič nočem obdržati zase. Tudi drugim jih privoščim, zato jih skušam opisovati. Zakaj vse tisto, kar je resnično lepo ima človek zastonj, skoraj zastonj. Za to ne potrebuje bogastva, imeti mora le odprte oči in odprto srce. Potem morda - morda - doživi spet tisti mir, ki ga vsi potrebujemo, a zaman hlastamo za njim sredi nemirnega življenja, ki je postalo naša edina resnična stvarnost.

Stoletja bodo prešla, minila bodo tisočletja. Ponosno in svobodno bodo gore zrle na ljudi z njihovim hlastanjem in hrupom čez vse čase in vse prostore v neskončnost. Vsakega jasnega dne so in bodo prve v širnem krogu, ki ga vzhajajoče sonce v slovesnem veličastju zlati z jutranjo lučjo in na večer so zadnje, ki ga ob svojem slovesu obžarja s kraljevskim škrlatom.

Leonida Lipoglavšek

Še en popoln dan - na Posavskem K 24

Vse več jih je. Popolnih dni. Kot vemo, je sreča odvisna od človeka samega, z drugimi besedami, vse je v naših glavah, tako ključ do uspeha kot ključ do lastne sreče. Meni se zdi, da mi je bilo to položeno že v zibelko, mogoče je kaj v genih, saj menda v osnovi določajo tudi čustvovanje. Kakorkoli že, dejstvo je, da se mi je že pri dvajsetih zdelo, da me razganja od sreče in spraševal sem se, kako bo pri tridesetih, če bo navdušenje raslo naprej; sedaj, po štiridesetem vsaj vem, da je strah pred eksplozijo odveč - več kot srečen tako ne morem biti, samo trenutki so vse bolj strnjeni, kar zlivajo se drug v drugega in tako je vse več dni, ko doživljam tisto, česar pri dvajsetih sploh ne bi verjel. Mislil sem namreč, da je z občutkom za srečo enako kot s telesnimi čutili, da človek preprosto otopi in ne zaznava več, kot na primer pri vohu. Pa ni tako. Več ko je občutkov sreče, bolj sem dovteten za vse lepo, dobro, pravo, bolj se zavedam svoje sreče in nazadnje me preplavi in impregnira pred trenutki, ki mi po občini in moji logiki ne bi smeli vzbujati občutka sreče, da ne prodrejo več tako globoko, da bi lahko kakorkoli okrnili čutenje sreče.

Začnejo se taki dnevi opojnega zadovoljstva s trenutkom, ko na vesoljni strani našega bivanja dobim stik z nečim zaznavnim - zvezdo, oblakom, vetrom. V četrtek je bila luna. Rad opazujem prebujanje jutra. S svojega razgledišča vidim griče in dolino. V četrtek pa je bila tam še luna, ki je z zadnjim krajcem hitela za nočjo. Ljudje meditiramo na zelo različne načine, eni se niti zavedajo ne, da je tisti njihov poseben trenutek meditacija v najčistejši obliki. Takrat se zavemo popolnosti vsega: sebe, sveta, ljudi, vse do vesolja. In vemo stvari, za katere si ponavadi ne bi upali reči, da jih.

Torej, v četrtek zjutraj mi je luna povedala, da bom šel na to posavsko progo in jo prehodil. Zato sem bil zvečer pred društveno barako (ki je najboljšo štartno mesto v Krškem) tako samozavesten, le da ste prisotni to jemali kot optimizem. No, sedaj vem, da je bila ravno ta samozavest kriva, da nisem uspel.

Čeprav sva nočni del proge s Silvom že prehodila, sva morala priznati, da sedaj izgleda vse drugače. Bujna vegetacija in predvsem tema sta spremenili vse, zato sva zamišljeno bližnjico pred Roviščem zgrešila in vse prehodila po asfaltu. Glede na to, da je bilo v gozdu zelo mokro in blatno, je bilo to po svoje celo dobro. Tudi naprej sva ostala na asfaltu, saj sva pot poznala in to je po moje najpametneje, saj bi v mokrih copatih žulji in rane po nekaj urah spremenili podvig v kalvarijo.

Druga napaka je bila izbira neznane poti pred spustom k Mirni. Tisti, ki sva ga napravila pozimi in je najbolj naravnost, se nama je zaradi noči in mokrote zdel tvegan. Na

zemljevidu je narisana cesta iz Laz pri Boštanju naravnost na sever mimo vrha Kremenca (528 m). Pot se v resnici na tem vrhu konča, z iskanjem sva samo izgubila nekaj časa, nazadnje pa vdana v usodo krenila navzdol po pobočju in seveda padla točno v jarek, ki se nama je zdel tvegan. Silvo me je spremljal s kolesom, zato je imel še več dela kot jaz, saj je v strmini drselo kot na toboganu. Ta varianta je sicer na koncu, če sestopimo brez poškodb, daleč najhitrejša, vendar je slaba zato, ker smo umazani (brez drsanja po vseh štirih v strmini ne gre) in imamo polne čevlje drobirja, ki lahko na mokri koži povzročijo probleme. Naslednjič bom razmišljal o rezervnih nogavicah. Tokrat sva ob cesti samo dobro očistila čevlje in noge, nogavice sem vrgel stran in nadaljeval z bosimi nogami v maratonkah.

Za Mirno sva iskala pot, ki jo je opisal Martin, in spet izgubljala čas. Ko sva jo našla, sva se strinjala, da je veliko lepša kot tista, ki sva jo pozimi izbrala midva. Potem sva dobro žgala. V položnem delu blizu Novega Grada je Silvo peljal nekaj metrov pred mano in nenadoma zavpil, istočasno pa sem zaslišal lomastenje na pobočju nad sabo. V gozdu sem videl toliko, kot če bi ponoči sredi tunela gledal črncu v rit. Pomislil sem, da je bila srnjad, pa je Silvo cviknil ali celo s kolesom oplazil kakšno žival. Ko sem prišel do njega, pa je povedal, da je bila divja svinja. Hitreje kot sem tekel dotlej, tako nisem mogel več.

Do Brunka je šlo odlično, tam pa je Silvo povedal, da že med vožnjo spi, da si bo poiskal prostorček za urico spanja in potem odpeljal domov. Rad bi ga še imel ob sebi, ampak bil sem mu zelo hvaležen že za to, kar je napravil. Najpomembnejših 6 ur mi je delal družbo.

Do svita je manjkala še slaba ura, pot pa je vodila po grebenu proti Kladju. V suhem bo to zelo lep del poti, v mokroti pa so bili kolovozi v gozdu nekoliko zoporni, zato sem vso pot prehodil s prižgano baterijo. No, na tak način še nisem doživel prebujanja dneva. Zelo utrujen in zaspan, zavest pa, kot da sem drogiran, hipersenzibilen za odtenke sivine, ki so se svetlili bolj in bolj. Tudi fotografiranje mi je vzelo nekaj časa.

V Kladju sem dojel svojo največjo napako na tej poti. Podcenjeval sem nevarnost dehidracije. Tam sem že čutil močno žejo, v nahrbtniku nobene vode več, samo liter hranilnega napitka, ki bi me napravil še bolj žejnega. Vas pa v svitu še speča - razen psov seveda. Na srečo se cesta proti Svibnem vije po pobočju, ki je prepredeno z jarki, in ti so bili v tej mokroti polni potokov. Žal pa sem predtem vsako prazno plastenko odložil v prvi smetnjak, ki sem ga imel ob poti, tako da tukaj nisem imel vode kam natočiti. Sicer je najlepše piti iz potoka, ampak to vzame čas. Pri vsakem drugem potoku sem iskal pravi prostor za napajanje in potem po požirkih srebal. To vzame veliko časa. Naj opišem še svoj energijski napitek, ki se je izkazal za izvrstnega, le premalo sem ga imel. Ker se mi geli in razne energijske ploščice gnusijo, na Risnjaku sem pa ugotovil, da več kot 5 ur ne morem brez novih doz energije, sem poskusil s proseno kašo. Razkuhal sem jo, jo napravil dovolj redko, da je tekla, in si napolnil štiri polliterske plastenke. V tri sem dodal malo morske vode, ki je zame edini sprejemljivi izotonični napitek, v enega pa med. Oboje je bilo izvrstno, le da bi na celi progi potreboval vsaj deset takih plastenk in napitek bi moral biti še za 100 % redkejši.

Od Kladja naprej poti nisem poznal, zato sem se odločil le s pomočjo zemljevida. Mislim, da sem našel najboljšo varianto v Mali Kum, kjer moram spremeniti le zaključni vzpon pod vasjo. Tam sem namreč v strmino gazil visoko travo in ščavje s koprivami, kar je bilo zaradi mokrote in cestnih maratonk z gladkim podplatom zelo zamudno in naporno.

Do vrha Kuma je bila dehidracija že očitna, ampak ob vseh užitkih ob lepotah narave se s tem preprosto nisem obremenjeval. V koči sem naročil liter čaja in ričet, se takoj ves preoblekel (zato se je nahrbtnik na štartu nekaterim zdel težek) in predvsem preobul. Ker tole berete predvsem hribovci, ne bom sumljiv, če povem, kakšna ekstaza je bila to, ko sem na rit in noge nataknil craftove gate in nogavice in obul "sveže" čevlje. Najkice mi je podaril Gorazd in ko sem jih prvič dobil v roke, sem vedel, da jih bom obul za to progo. Če se kdo ne zaveda, naj sedaj dojame: najpomembnejši del opreme so čevlji. Hvala, Gorazd! No, pri čevljih naj povem še to, da sem bil dan pred tem v Promontani in dobil Tevine tekaške čevlje za polovično ceno. Tako bom imel za naslednjič na prvi polovici te proge najkice, ker je podplat vsaj malo rebrast in na gozdnih delih to koristi, v Tevine terenke pa se bom preobul pred vzponom na Kum, najkice pa privezal na nahrbtnik, da se bodo sušile do Bohorja, kjer jih bom spet obul za zaključni del.

Tako suh sem spil čaj, se zleknil na klop in zaspal za 20 minut. Brez tega bi ne zmozel naprej. Spanec je hujši problem kot sem mislil. Pri sestopu sem seveda še bolj užival kot pri vzponu. Škratova dolina je sploh ubijalsko lepa, v jutranjem soncu čarobna, v Craftovem perilu, suhih copatih, poln čaja in ričeta pa sem preprosto pozabil, zakaj sem tam. Basal sem se z gozdnimi jagodami, fotografiral, si v glavi pripravljal tale tekst - tako sem užival, da mi je škodilo. Ker sem vrh zapustil po enajstih urah, bi moral vedeti, da nimam več toliko časa, kot sem mislil doslej. Ampak tam tega še nisem dojel. Pri gondoli sem petnajst minut porabil, da sem napravil tak posnetek, kot sem ga hotel. V Zidanem Mostu sem bil seveda že spet žejen kot kača. Zavil sem v trgovino in ker niso imeli čistega soka po mojem okusu, sem si po 12 letih prvič privoščil pivo. Še sreča, da je bilo brezalkoholno, z alkoholom bi bilo še bolj ogabno. Pri drugem, ki sem ga spil zaradi žeje kmalu nad vasjo, sem se tolažil, da ima vsaj kalorije, ampak ta gnus sem si

zapomnil za naslednjih 12 let. Spet sem imel srečo in malo za tem, ko sem izpraznil pločevinko, zagledal gozdne jagode, da sem si hitro popravil okus.

Še vedno sem brezskrbno rinil v višave, šel sem po poti iz Mosta takoj skozi podhod in skozi vas v strmini navzgor, kar se je izkazalo kot naslednja večja napaka. Martinov predlog je boljši oziroma hitrejši - po cesti ob Savi in mimo koč naravnost na Veliko Kozje. Moja pot je bila resda lepša, vendar stara, še slabše označena kot Zasavska transverzala. Sredi pobočja sem ostal brez markacij, zato sem nadaljeval po občutku. Po brezpotju sem se povzpел na rob Planine, od koder je čudovit razgled na sever. Ta rob gledamo, ko se vozimo iz Rimskih Toplic proti Zidanem Mostu. Hodil sem po njem gor in dol, fotografiral, zalezoval gamse in košute in nabiral klope. Naslednji dan sem imel preko 30 odraslih in kakšnih 20 malih, nedolžnih.

Po enournem pohajanju in pljuvanju preko previsnih robov pa me je spreletelo vprašanje, koliko je ura. Ko sem se ovedel svoje napake, sem končno pogledal zemljevid, ugotovil, kje sem in poskusil hitreje. Do Velikega Kozjega sem imel še pol ure, teka pa nisem več zmogel. Bil sem dehidriran. Tolažil sem se, da bom dobil vodo na Lovrencu, pa je bila domačija zaklenjena, daleč spodaj je ropotala kosilnica. Do vrha Lisce nisem našel vode. Ker sem bil potreben vode, nisem smel jesti, saj bi imel zaradi natrpanega želodca boleč spust skozi Podgorje. Verjetno sem zaradi žeje haluciniral o pohotnih maturantkah. Sanjaril sem, kako bi mi poljubljale od nahrbtnika vneto kožo na ramenih, s svojimi sočnimi ustnicami, polnimi herpesa in drugih pubertetniških mikrobov in glivic. No ja, tam bi poljubljjal karkoli, samo čim bolj slinasto bi moralo biti. Po svoje pa je to tudi dokaz, da sem se v Craftovem perilu res dobro počutil. Na Lisci sem že dojel, da mi v 24 urah ne bo uspelo. Z bolj malo upanja sem se podvzival naprej - ampak spet samo s pollitrsko plastenko vode. To sem spraznil že pred koncem asfalta, torej v 5 minutah. Naj v opravičilo svojega neumnega obnašanja ob dehidriranosti povem, da sem vse svoje letošnje treninge in trekinge opravil v hladnem vremenu, še celo en teden pred tem sem na Risnjaku spil v 10 urah le tri litre tekočine in 1 liter prinesel nazaj na cilj. Tokrat pa me je že nočna temperatura izsušila in je bila dnevna pripeka samo še logično nadaljevanje.

Na grebenu nad Podgorjem sem se hotel izogniti večjemu vzponu, zato sem šel po karti, ker je bila narisana cesta. Ta se je v resnici končala v gozdu, zato sem moral prečiti strmo brezpotje okoli hriba. Naslednja napaka je bila izbira poti skozi Podgorje. Ker sem že videl, da je Zasavska transverzala zelo slabo markirana, ima namreč nerazločljive dolge presledke, sem izbral nek kolovoz, ki pa je šel v pravo smer samo v začetku. Celotno Podgorje je tudi južno pobočje in tu sem vročino najbolj občutil. Pod vasjo sem zašel v blaten, od krav steptan pašnik, kjer sem taval in iskal najlepše prehode med blatom, koprivami in elek-

tričnim pastirjem, preden sem se prebil v dolino na cesto pa še enkrat obtičal v goščavi trnja in kopriv. Tisti vozniki, ki so me videli, me zanesljivo niso imeli za maratonca, kvečjemu za izgubljeno dušo na poti v Indijo. Samo venček iz sveže indijske konoplje mi je manjkal na glavi. Prijal bi mi, ker me je že pošteno žgalo v tilnik. Seveda sem te izkušnje zelo vesel, saj bom na svojem glavnem maratonskem podvigu, trekingu čez Velebit, veliko bolj pripravljen na vročino, kot bi bil brez nje.

Vzpon od Sevnične je bil zelo lep in opravil sem ga hitreje, kot sem pričakoval. Vseeno bom pred naslednjim naskokom na to progo napravil trening in pregledal možne poti. Treba je najti najbolj udobno in najhitrejšo pot z grebena do Sevnične in nato najkrajši možni vzpon do poti proti Javorniku. Naslednje vnebovzetje sem doživel ob smerokazu pod Javornikom: izvir pitne vode 25 m. Markacistom sem odpustil vso malomarnost pri označevanju transverzale. Samo to šteje, da so postavili ta smerokaz in mi s tem rešili življenje. S tega dela poti je tudi zadnji posnetek, zmoget sem toliko energije, da sem snel nahrbtnik in posnel pogled na zaključni del proge: rudnik Senovo, dimniki brestaniške elektrarne in Sremič. Zatem sem pet minut ležal na kolovozu in zbiral moč, da spet nataknem nahrbtnik in grem. Razmišljal sem o tem, kaj bom, ko pridem na Bohor. Čutil sem, da se telo počasi ustavlja, da nimam več energije za osnovne gibe. Ni bilo nobene bolečine, odlično sem se počutil, le migniti nisem mogel. Rahlo me je skelela le koža na ramenih, od nahrbtnika. Tudi dihanje je bilo naporno.

V koči na Bohorju mi je oskrbnica ponudila gobovo juho. Dodala je še žgance. Da bi moja avantura ne trajala še 20 ur, sem pohitel in jo vprašal, kakšne misli. Ker je dejala da ajdove, sem rekel, naj bo trojna porcija, velika skleda. Zastrmela se je naravnost vame, preko tiste mrzle dvorane, ki ji pravijo jedilnica, tako zelo si me je hotela ogledati, da je k meni za obrazom obrnila še prej vstran obrnjeno telo. Dolg, zelo dolg pogled je bil to, tako časovno kot prostorsko. Končal sem ga tako, da sem narahlo prikimal in šepnil, da gre za življenje. Če je slišala moj šepet, je verjetno mislila, da je to spet njen glas razuma. Spodbodel jo je tako, da je kar poskočila, se sredi koraka ovedla, da gre telo v napačno smer, ga s plesnim korakom zavrtela in šinila v kuhinjo. Juha je bila iz vrečke, žganci instant, ampak česa tako dobrega že dolgo nisem okusil - vse od Kuma, od tistega ričeta. Še dobro, da sem naročil trojno porcijo, da sem dobil vsaj normalno. Ampak tudi to je dobro, da ni bilo toliko, kot sem si želel, kajti potem bi zares ne mogel več vstati. Že pri zadnjih žlicah sem čutil, da me pobira, zato sem hitro vstal, odhitel k šanku za plačilo in jo zbrisal na plano, kjer je topel veter kuštral večerne sence. Ne vem, če sem že kdaj na kakšnem razcepu tako postajal in kolebal, katero pot bi ubral. Zavedam se le tega, da je bilo moje dojemanje časa precej okrnjeno.

Izbral sem asfalt na Senovo, poklepetal z Martinom, Gorazdom in nazadnje še Andražem in mu povedal, da se spuščam na Senovo, naj mi pride naproti. Na ravnem delu ceste sem zaspal in se zbudil, ko sem začel hoditi po bankini, popravil smer in spet zaspal do prvega ovinka. Tako je šlo nekaj ovinkov, potem pa sem sedel v travo ob cesti, se zleknil na nahrbtnik in se predal temi spanca, ki me je že dvignil, zavest se je že ločevala od telesa, takrat pa nenadoma ropot traktorja. Zavest je še nekaj časa oklevala, naj se prepusti spancu, ki jo je objemal, ali naj skoči nazaj v telo in odpre oči, jasno da se je pravirnila v spanec, ampak ropot je prehitro naraščal, da bi mu lahko pobegnila.

Pridrvel je mlad Bohorec, ki se je z visokega tako zastrmel vame, da je pozabil vse drugo. Ko se je spomnil, po kaj je pripeljal, je moral malo vzvratno; očitno je ob pogledu name pozabil zaviti na travnik za mojim hrbtom in tam ropotati naprej. Kaj sem mogel, vstal sem in odkorakal naprej. Korakal sem kakšen kilometer, ko mi je ustavil šofer osebnega avta. Iz pogovora sem razbral, da je očitno planinec in me je bil pripravljen peljati na Senovo. Tako sem po 21 urah končal svoj maraton. Prisedel sem, peljala sva se en kilometer, ko zagledava našega pasata z dvignjenim pokrovom in Andražem ob njem. Zakuhal je. Avto.

Bojan Jevševar

Drytool ali tehnika zatikanja cepinov po naše

Začetki "drytoolanja" v Sloveniji se začnejo leta 1998, ko v gorah nastanejo prve navrtane kombinirane smeri z oceno M. Seveda, se je kombinirano plezanje dogajalo že dosti prej, ko so si morali alpinisti pri zimskih vzponih v skali pomagati z derezami in cepini. Toda takrat tega še nihče ni imenoval drytooling, oziroma nihče ni vedel, da bo ta zvrst športa ubrala svojo pot. Na začetku so plezali le krajše in lažje odstavke, kmalu pa se je meja težavnosti pomaknila navzgor.

Matej v drytool plezališču na Bohorju

K razvoju drytoolinga pa so nedvomno pripomogle tekme v lednem plezanju, ki so nakazale, v katero smer se bo ta šport razvijal. Zaradi povečanja težavnosti so tudi na tekmah začeli uporabljati prvine drytoolinga.

Tudi v našem klubu nismo zaobšli razvoja lednega plezanja. Našlo se nas je nekaj zanešenjakov, ki smo na začetku drytoolali kar v plezališču, kasneje pa smo zaradi uničevanja le teh drytool opustili. Pojavila pa se je potreba po ločenem plezališču oziroma plezališču, ki je namenjen samo tej vrsti plezanja. Ker se trening odvija s pomočjo derez in cepinov, ni potrebe po izvrstni skali. Zadostuje že skala povprečne kvalitete in takih je v našem koncu na pretek. Pri izbiri prave lokacije sta bila odločilna še dostop in oddaljenost od naših prebivališč. Tako je prvo plezališče nastalo pri slapu Ubijavnik ob planinski poti na Bohor.

Začelo se je leta 2005, ko so bila najprej navrtana sidrišča, leta 2006 pa so bile navrtane in preplezane štiri smeri. Plezališče še ni dokončno opremljeno, saj bodo v prihodnje nastale še vsaj tri smeri.

Ker se je drytooling komaj dobro uveljavil, je pričakovati, da se bo še razvijal, kar pa bo odvisno tudi od razvoja opreme in miselnosti ljudi, ki se s tem športom ukvarjajo.

Matej Zorko

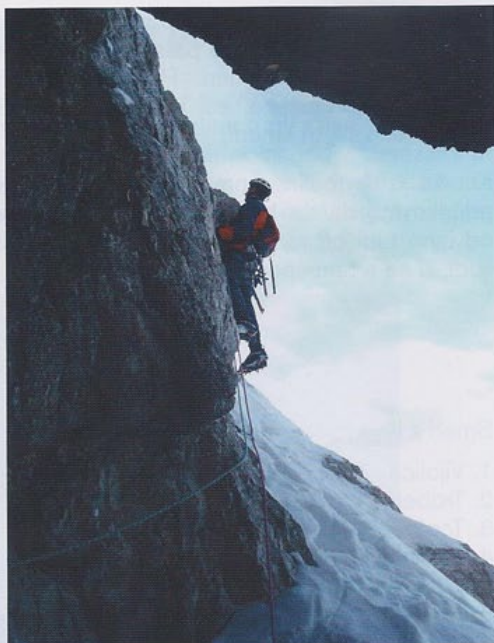
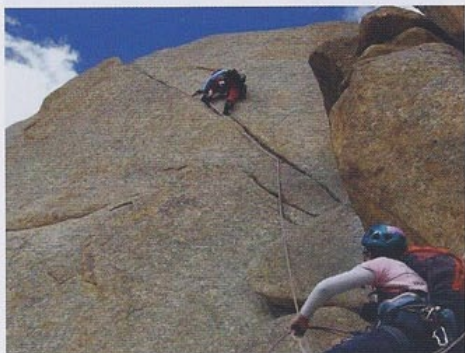
Smeri z leve proti desni:

1. Vijolica M6, 12 m
2. Trobentica M7-, 15 m
3. Toplovod M7, 17 m
4. Rumenka M7+, 20 m

Plezališče - drytoolišče Ubijavnik

SVET so stene ...

... in PAK so ljudje

Donatorji:

občina krško

www.lapisholds.com

POSAVSKI ALPINISTIČNI KLUB

www.pak.si

